

UJKOR

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Előfizetési ára:

Egész évre	12 korona (6 frt)
Fél évre	6 korona (3 frt)
Negyed évre	3 korona (1.50kr)

Szerkesztő és lapfőigazgató:

FLÓR GYÓZÓ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Polgár-utca 17. szám.

Hirdetések felvétele ugyanott.

Kéziratok nem adának vissza.

Felhívás előfizetésre.

Egy negyedéve mult, hogy az »Ujkor« országos pinczérlapot megindítottuk;

Egy negyedéve mult, hogy az Országos Pinczér-Egyesület eszméje felvetődött;

Egy negyedéve mult, hogy Szegeden a legelső mozg. bizottság és Asztal-Társaság a mozgalom előkészítés, mint az eszme létesítése érdekében, megalakult.

Egy negyed év multával pedig már szeretett szép hazánknak fő- és minden nagyobb s több kisebb városában vannak mozgalmi bizottságok, asztaltársaságok és ezek közül egy sem télen. Működnek mind és tesznek a szent cselekedet megvalósulása érdekében.

De tisztelt szaktársak és kedves olvasóink, mindezzel még nem értünk végre. Még a nagy munkaságoknak csak kezdetén állunk. A befejezéshez majd csak akkor leszünk közel, ha már az összes városok, ha Magyarország összes pinczéri szervezete lesznek.

Hogy pedig ezt tehesstük, szükségünk van az »Ujkor«-ra és az »Ujkor«-nak hogy továbbra is fennállhasson, szükség, van az anyagi támogatásra.

Hogy tehát ezt a lapot — a mely a mozgalom körül fáradságot nem ismervé tesz és küzd lankadatlan szorgalommal a mielőbbi célhoz jutásért, alapjában megrendülve ne láthassuk, legelső teendőnk az legyen, hogy annak teljes megszilárdításához járuljon mindenki szives támogatásával és előfizetésével.

Az Ujkor előfizetési ára:

Magyarországon:	Külföldön:
Egész évre 6.— frt.	Egész évre 6.80 frt.
Félévre 3.— »	Félévre 3.40 »
Negyedévre 1.50 »	Negyedévre 1.70 »

AZ „UJKOR“
szerkesztősége és kiadóhivatala
Szeged, Polgár-utca 17.

Kiknek előfizetése lejárt, lapunkhoz postautalványt mellékelünk.

Pünkösdi gondolatok.

Ki ne ismerné ezen nagy napnak nagy krónikáját? Ki ne olvasta volna azt a bibliai könyvet, a melyben az van megírva, hogy a Szent Lélek Isten ezen a napon szállt le azon házba, hol az apostolok és Krisztus urunknak tanítványai voltak egybegyűltve és azoknak elméjét felvilágosított, lelkük ily szavakkal bátorlta:

»Menjetek és hirdessétek a megváltó tanait.«

Az apostolok és tanítványok pedig elmentek a világ minden részébe és hirdették Krisztus szavait.

»Tegyetek jót embertársaitokkal és szeressétek egymást és tanítsatok meg erre másokat! . . .

Oh mi szép szavak ezek és oh mi magasztos és szent cselekedet az: szeressük embertársainkat, tegyünk azokért és tanítsunk meg erre másokat. . . .«

»Ki tette ezt? . . .«

Egy előkelőségben és szellemben nálunk nagyobb, Sípos Dezső ur, a fővárosi jogászvilágnak egyik ismert és kiváló alakja és Sípos Jenőnek fivéré öcsese.

Es hogyan tette azt?

A bpesti mozg. bizottság megalakulása két értekezleten fővárosi szaktársaink között megjelent és gyönyörű tan-szónoklataiban tanította és mondta el s világoztotta fel ezzel, — a kik tán még erről hírt se hallottak, hogy mi az eszme, a Magyar Orsz. Pinczér-Egyesület eszméje. Ő nem pinczér, de meg tudta mondani, hogy az a pinczérsg a mai helyzetében mily számot tevő és kicsoda? Es kifejtette napfényes és szívekre ható szavaiban, hogy az a Pinczérsg az Orsz. P. egyesület eszméje megvalósulásakor mi fog majd lenni? Igen, ő mindez tudja és helyzetünket ismeri jobban, mint talán saját magunk.

Ah, mint szerettem volna én azt, ha azon az értekezleten ott lett volna a mi általunk mindig nagyra becsült és tisztelt szakfőnk Nérey Dezső ur s kíséretében még több ily nagyok, hogy hallottak volna Sípos Dezső ur beszédjét. Pillanatig sem kételkedem, hogy többé kétségbe vonta volna a pinczérsg nem szabadságát!

Hissen Istenem! ók is emberek! . . .

De az ilyesmik soknak csak a féle paradokszonoknak tünnek fel és magokban az igazságot igazságtalanság, a valót pedig valótalansággal vádolják s néze-tük, mik ekkor vannak, a fogalomnak nem a helyes következtetése.

Maradjunk tehát ezen szavaknál.

Helyesen cselekedett-e, vagy vesztett-e valamit tekintély és dus tudásából Sípos Dezső ur akkor, midőn ő azok közé a — most semmiség — pinczérsg közé leszállt és közöttük átvirrasztva két hosszú újjal tanítta és buzdította őket a tettre, a jócselekedetre? . . . Szeressétek egymást és tanítsatok meg erre másokat! . . .

»Segítsetek magatok magatokon, mert ha ti nem, hát ki segítsen más?«

Ki volt Krisztus urunk? . . . Ő Isten fia volt, azért mégis leszállt az alacsony föld, a kicsiny emberek közé.

Kik voltak az apostolok? . . . Ők bizonyára nagyobbak voltak azoknál, kiket tanítottak, — a tudatlan embereknél.

Ki volt Kossuth Lajos? . . . Ki volt Petőfi Sándor? Nem-e magasabb és lángelkébbek voltak azoknál — a népnél, a kiknek ezek szabadságot alkottak.

Es ezek a nagyon nagyok mind leszállottak az ő magasságokból és tettek azokért a nálunknál sokkal

kisebnek, a tudatlan, a semmiségnek nevezett emberként...

Es mindennek daczára az ő láng szellemük, az ő bölcs tudomány és nagyságuk csak egy parányival sem lett kisebb.

Tudjuk mind, hogy kik voltak ők akkor, és hogy kik azok mostan.

De tudni fogjuk mi majd azt is, hogy ki most, és mi volt most nekünk Sípóss Dezső.

Feleljen erre a nem pantheista és kosmopolita felfogás...!

Meg vagyok róla győződve, hogy azok közül sokan, kik hallgatói voltak Sípóss D. urnak, nem szorultak a tanszónoklat és a buzdító szavakra. (Oh, voltak ott eleget, kik az eszmét már ismerik és annak hívei.) De arról még jobban meg vagyok győződve, hogy ezek bármikor is örömezt mennének és hallgatnák meg az ő szép beszédet; azt a szép beszédet, a melynek fennfönt szavaiból ily magasztos áradnak a lélek benyújtásai.

„Szeressük egymást, cselekedjünk jót magunk és másokért... és tanítsatok meg erre másokat!

F. Gy.

MOZGALMAK.

Mint már lapunknak 10-ik számában megemlítettük, Budapesten a központi mozg. bizottság megalakult. A mozg. bizottság megalakulása érdekében tartott f. hó 13. és 18-ik értekezletekről a következő jegyzőkönyvek vétekkel föl.

AZ „UJKOR“ TÁRCSÁJA.

Országos pinczéregyelet.

— Humoreszk. —

Igaz történet reflexiókban.

Dreiszker Miklósról.

(Folytatás.)

— Most tehát, ergó és denique mondja ki a tisztelt asztaltársaság és a még tiszteltebb öszejevétel, miszerint, hogy plane a mozgalmi bizottság megalakult és hogy ez a mozgalom kézzelfogható legyen (többször kocziintani akarnak) alapítsuk meg a mozgalmat papírosból és betűből alkotott organiumát és nevezzük el azt Ó-kornak.

»Helyes! Jól van! Hurrah!» zuggott fel az asztaltársaság.

— Imáron megalakulva tehátan a mozgalom lapja az Ó-kor, ennél fogva én legislegfőbb Kakas Márton elvállalom annak szerkesztését, vagyis a betűk kézzel foghatólagos összeállítását. Haladéktalanul megírom az czél programját és a tenni valókat és szétküldöm az ország minden részébe a nagyon tisztelt kartársaknak, hogy olvassák el és ők is mozgolódjanak. (Az asztaltársaság is mozgolódnai kezdett, mert már inni akart.)

Eljutott tehát az Ó-kor a mozgalom kézzel foghatóságával Gyémánt híres városába a tisztelt kartársuk kezei közé is.

Döngécselő Miklós a »Fanyelű bicscá» szálloda főpinczere elolvasta az Ó-kor első számát mohó étvágygal s mikor már annak a végére ért, felsohajtott: »Szent Habakuk!» mi lesz ennek a vége? Hogy lehessen majd felírni az alvó fakirokat, azaz a kartársakat felzárados államkiből!

Azonban Döngécselő Miklós tisztelt kartárs nem

Jegyzőkönyv

Felvetett az O. P. E. létesítési ügyét előkészítő központi mozg. bizottság alakulása érdekében a székes fővárosi vigadóban f. hó 13-án tartott értekezletén.

Sípóss Dezső ur helyettes szerkesztő, az értekezletnek egyhangulag megválasztott elnöke, ki is a beléje helyezett bizalmat melegen megköszönve, az ülést megnyitottan nyilvánította. Az elnöknek az ülés megnyitását megelőző szavai a jelen voltak szívéhez annyira megtaláltak az utai, hogy azoknak lelkes és zajos eljenzése csak nehezen tudott lecsillapodni.

Az eljenzések lecsendesülésével Sípóss Jenő jegyző és előadó állt fel és ismertette az O. P. E. eszméjét, ki midőn beszéde végzetével a szak'ársakat tette buzdította és szólította fel, azoknak lelkesedése újból kitört és a freneticus eljenzéseknek, melyeket a ven vigadó komor falai vertek vissza, se vége, se hossza nem volt.

Sípóss Jenő után az elnök Sípóss Dezső ur állt fel ismét és beszélt az eszme érdekében oly meggyőzően és oly szívrehatóan, hogy e szavak a hallgatóság benyújtás megindították és szemelibe könyvekkel csaltak. A szószóki tehetségben kimagasló s páratlan elnök Sípóss Dezső ur érdemének igazi babér jutalma és elismerése voltak az ezután következett szünni nem akaró taps és eljenzések.

Elnök, miután Sípóss Jenő urat kétszer rendre utasította, az ülést 10 percere felfüggesztette.

Elnök a szünni idő elteltével az ülést újból megnyitottan nyilvánította és a tiszták megválasztását tette ki, a melynek komoly és fontos voltára figyelmeztette a jelenlevőket.

volt soha az ember, a ki nem lett volna legény a gáton! Nosza lett is nagy sürgés-forgás Győrött, azaz hogy lett volna, ha akart volna lenni.

Bejárta ő tehátan az Ó-korral kezében Győr összes szállodáit, vendéglőit, kocsermait, a Herberget, még az »Utolsó garashoz« címzett lebujt is és mint valódi apostól hirdette a t. kartársaknak a szent igét s mindenütt lelkes beszédet tartott még a jelen nem voltakhoz is, buzdítva őket az eszme felkarolására és a czél elérésében való hathatós közreműködésre. Azután meghívót formulázott össze és azt haladéktalanul körözttette a 7-es számú hordárú az összes igen t. kartársak között, meghíván őket egy esendes öszejevételre értekezletre, hogy hát a mozgalmi bizottságot mihamarabb és haladéktalanul megcsinálhassa.

Történt pedig a dolog folyamán, hogy az alakuló öszejevételre megjelentek a tisztelt kartársak 4-en, mond: elszomorodott szívvel nyajas olvasó, hogy n—é—g—y—e—n! számmal is, még betűvel is kiírva: 4. Mindazonáltal ez a horribilis szármagy nem genirozta Döngécselő Miklós vezért, hanem tovább is csinálta a propagandát és ezen közben — ittak is az eszme egészségére.

Elnöknek egyhangulag és szünni nem akaró eljenzés között Megis hunczut a németh Ferencz a »Nem-törődömség« fozzálloda főpinczere igen t. kartárs ur választatot meg; ki is e magas megtiszteltetés és még magasabb bizalom ilyetén nyilvánulásán annyira elerzékenyedett, hogy miután e hü ragaszkodást a t. kartársaknak egy rögtönzött diktióban megköszönni akarta, könyeg megindultak s a legjobb akarat mellett sem volt képes többet mondani, mint: mélyen tisztelt kollégák! Mit iszunk? s hogy elől járjon már a dolgok kezdetén is a jó példával, haladéktalanul még egy fel littert rendelt egy egész üveg szódavízzel a mozg. bizottság egészségére.

Mindezekután felvetett az értekezlet határozatait

A tisztikar névsora, kiknek minden egyes tagja lelkesedés közt és egyhangulag lett megválasztva, a következő:

Diszelnökök: Stadler Károly és Klivényi Ferencz urak;

elnök: Mozer Károly;
alelnökök: Végh Miklós, Toman László, Taminger Sebestyén és Bauer Károly;

tífaiórok lettek: Berkovits János és Tabán Ferencz.

Elnök a választás után a szólaísi jogot Blassuthy Istvánnak adta meg, a ki őszinte értekezlet áthatva mondott köszönetet a vidéki kartárs uraknak, kik az eszmét a fővárosba hozták.

Egyhangulag tudomásul vétették.

Végül Siposs Dezső elnök és Siposs Jenő előadónak önzetlen és agybugzó fíradószáikeik az értekezlet egyhangulag köszönetet szavazott.

Mielőtt az elnöki zárószavakra került volna a sor, az értekezlet kebeléből egy bizottságot választott, a kik a megválasztottakat küldöttségileg kérjék tisztjeik elfogadására;

Árvay Bertalan állt fel és mondott őszinte szavakban köszönetet a vidéknek, kik azon eszmét, az O. P. E. eszméjét felhozták a fővárosba és ismertették meg annak fontos jelentőségét minden pinczérre nézve. »El fogunk mindent követni és oda törekszünk, hogy a magasatos czélok mielőbb megvalósuljanak«, fejezte be szóló szavait és tapsolta meg lelkesen őt az értekezlet.

Ezután az elnök Siposs Dezső ur nemes érzelmű szavakban mondott köszönetet a jelenvoltaknak szíves türelmük és a példás rendfentartásért és miután a

megalakult mozg. bizottság működésére Isten áldását kérte és a pinczerek jövő boldogságáért imát mondott, az ülést a haza és a király éltetésével beereszkette.

Kelt Budapesten, 1898. május 13-án.

Siposs Jenő, jegyző.

II.

Jegyzőkönyv.

Felvételét f. hó 18-án a bpesti mozg. bizottság 2-szor az Orient-szálló éttermében megtartott értekezleten.

A mozg. bizottság elnöke jelen nem lévén, az elnöki teendők vezetésére a múlt értekezlet volt elnöke, Siposs Dezső ur kéréssel fel.

Elnök Siposs Dezső ur szép és lendületes szavakban mondott köszönetet a megtiszteltetésért s az O. P. E. ügye érdekében s miután a megjelentek a kellő figyelem és rendbe tartásra illően felszólította, a gyűlést megnyitottnak nyilvánította.

A viharos tetszés nyilatvatás elmulatával elnök a jegyzői tisztelt Siposs Jenő urat bizta meg és elrendelte a múlt ülésről vezetett jegyzőkönyv felolvasását.

Jegyző Siposs Jenő ur a folytonos »helyes« és »ugy van« kiáltások között az általa szépen elkészített jegyzőkönyvet felolvassa s miután arra ellenvetés vagy észrevétel senki sem tett, elnök a m. ülés jegyzőkönyvének hitelesítésére Árvay Bercei és Blassuthy István urakat szólította fel.

A tárgyszerű felolvasása előtt elnökül Blassuthy István kért szólaísi jogot, ki ezután szép szavak kíséretében *Klivényi Ferencz diszelnök üdvözlélt jelenté* és egyben annak nevében, hogy mellözhetlen okokból az értekezleten meg nem jelenhetett a mozg. bizottságnak elnézését kéri.

magában foglaló jegyzőkönyv, a m. bizottság működési programját a következőkben állapította meg:

1. mindennap erő mozgolódás,
2. minden másodnap erősebb mozgolódás;
3. minden harmadnap legerősebb mozgolódás, hetvenkedéssel egybekötve;
4. tagok fogdosása;
5. minden 7-ed nap összejövetel borkóstolóra és arra, ami azután következik;
6. előfizetők gyűjtése a városi hordárok között és azután még a vidéken is;
7. előre nem látott kiadások fedezésére pengyűjtés;
8. Semmi egyéb;
9. És így tovább;
10. A többi az »Ó-kor« gondja, mert azért lett. Ez lenne tehát a program.

Döngécselő Miklós azonban nem volt megelégedve nagyon a program pontozataival, minélfogva azt indítványozta legott, hogy az elnök ur járjon elől jó példával. Annálfogva az igen t. elnök ur haladéktalanul elhatározta, hogy most már egy egész liter kell hoztatni két széffonnal és aztán nála nem lévén annyit pénz, felkérte az előtte szóló, azaz a mellette ülő Döngécselő Miklós igen tisztelt kartárs urat, hogy volna olyan kegyes az megfizetni.

Döngécselő Miklós azonban sietett kijelenteni, miszerint az elnök ur félre érte őt, mert nem ugy nyilatkozott, hogy: még ígyunk, hanem azt jelezte csak, hogy az elnök ur járván elől jó példával, kezdje meg ő az »Ó-korra« való előfizetést.

Mindezek után pedig a mozgalmi bizottságot előkészítő értekezlet tagjai megelégedetten a mai nap eredményével, jól beilluminált állapotban oszlott szét — a kávéházak felé.

Elnök tisztelére a bizottság tagjai fagygyugyertyás macskazenét adtak.

Nem elég itt csak mozogni — morfondirozott magában hazafelé irányítva hosszú lépteit ő a Miklós, hanem valamiképpen meg kellene rázni minden bugzó és legbugzóbb igen t. kartárs urnak a gallerját, hogy hát felbrevén mely mámoros álunkból, előfizetnének az »Ó-korra« vagy mire.

Összehívta tehát az elnök ur helyett — mert hát az igen t. elnök ur már ilyen csekélységgel nem foglalkozik — ő a Miklós a mozgalmi bizottságot egy újabb értekezletre egy a mozgalom részéről az eszme érdekében kibocsátott »Viribus Unitis« című ropirat költségeinek fedezésére vonatkozólag hozandó megállapodások végett.

Ujra körüljárt a meghívó.

Eljött a nagy nap, a cselekvések és tettek napja. A pinczér felkészülés ékkor is összehozott 5 mondó ki előszóval is te is nyajas olvasó: őt mozgalmi bizottsági tagot. Megjelent Mégis hunczut a németh Ferencz ur, Döngécselő Miklós főmozogató és még három mozogatót igen tisztelt kartárs ur.

Az elnök legislegmindenekelőtt konstatalja, hogy a megjelent m. bizottsági tagok ellátják magukat a kellőségekkel és azután örömmel konstatalja azt is, hogy az igen t. tag urak szép számmal jelentek meg, mind-ezeknél fogva tehát felkéri a jelen is levő Döngécselő Miklós igen t. kartárs urat arra, miszerint nyilatkozni méltoztassék arra nézvést, hogy: mit iszunk?

Döngécselő Miklós igen tisztelt kartárs urat igen kellemetlenül érintette ez az előre nem látott tamadás: mindazon által — nem akarván skandalumot provokálni és tekintettel volt a szent czélra, mely mint tudva van szentesítő az eszközökét, nem akarta mondani, hogy: »vizez!«, hanem lakonikus rövidségű sarkasmussal replikálta a nagyon t. elnök urnak, hogy: ígyék az ur pezsgőt és fizesse meg!

Ezen programmon kívül álló tárgy megvitatása és

Ezen szavakat követett lelkes és meg-megújuló éljenzések szűnésével, elnök indítványára Blassuthy ur által a mozg. bizottság szeretett diszelnökének ragaszkodó tisztelete mellett hódolatát küldi.

Dreiszer Miklós ur emelkedett fel ezután, a ki rögtönzött beszédében gyönyörűen fejtekte ki az O. P. E. eszméjét és buzdította az az iránti ragaszkodásra kartársait.

Elnök a szónokot figyelmezteti, hogy a jelen perczek magasztosságát a szóheve elragadása által mi homályos kifejezéssel se illesse, a mit szónok köszönettel vett tudomásul.

Dreiszer Miklós urat — kinek beszédét végig folyton élénk helyeslésekkel kísérték, a jelen voltak szavai befejeztekor szívvelyesen üdvözölték. Dreiszer Miklós után Siposs Dezső ur állt fel szólásra, a kinek ezen beszédét tudósítónk így eszteti:

Ha ezen másfél órai beszéd másfél napig tartott volna, lelkemben ezen emléken kívül másnak nem maradt hely; de ha ezen beszéd csak tíz perczig is tartott volna, mint örökbecsű emléket rejtettem vón őly helyre, a hova a felejtés bármily időközön át nem hatolhatna.

De meg vagyok győződve, hogy ama beszéd — a melynek költői ihletésű minden kis szavában az emberi szeretet és a magunk javáért tenni tanítás áradt és sugárzott belénk, hogy ezen fenséges szép beszéd emléket mint én, úgy a jelen voltak minden egyes tagja szívében a legvégsőbb időkig meg fogják őrizni.

Az elnöki székéről elhangzott beszéd a megindulásban oly lázas izgatottságot idézett elő a jelenlévők közt, hogy elnök az ülést tíz perczre kénytelen volt felfüggeszteni.

A lejárt tíz percz után következett az újbóli választás,

elintézése után az értekezlet az incidens daczára, derült hangulatban oszlott szét.

Másnap nem történt semmi kihívás.

Kapargató Mihály egyleti ügynök és a többi pedig a jó hír hallatára nagyon meőrül s az elnök ur ügybuzgó magatartása fölött szívvelyesen gratulált tehát a mozgalom bizottságnak és eredményt kívánt.

A »Viribus Unitis« rőpirat költségei mindezeknél fogva természetesen Döngécselő Miklós főmozgató nyakába szakadtak. Ugy kellett neki! Miért mozgatta annyira azt, a mi meg nem mozdítható?

A bizottság mindazonáltal tovább is mozgolódott a — lányok körül. Különben bebizonyosult erősen, hogy valahányszor Döngécselő Miklós valamely kávéházban találkozott az igen t. elnök ural, az elnök ur mind-annyiszor a legmelegebb érdeklődést tanúsította az O. P. Egytel eszméje iránt és érthető fennsőséggel tudakozódott a törekvések és a mozgolódások felől és nem is késett soha meginterpellálni a jelen is lévő főmozgató urat a többi jelen voltak buzdítására hogy: »Mit iszunk?»

Mi természetesebb az egész világon, mint hogy ezen interpelláció mint egy villámszíkra hatott az igen tisztelt kartársak idegeire s elképzelhető, hogy mily végtelen és elolthatatlan nagy szomszójagot okozott mindenkiben aki jelen volt.

Az elnök ur pedig ezental is mindenütt elől járt a cselekvések terén. Így természetesen az elő nem fizetésben is.

A mozgalom működéséről természetesen Döngécselő Miklós fővezér mindnap jelentést tett a »Ó-kor«-nak a következő állandó telegrammal:

Az »Ó-kor« t. szerkesztőségének!

Nemtudomholon.

A győri m. bizottság erősen mozog, különösen ha hajtják. Semmi kétség az iránt, hogy az O. P. E.

a melynek megemlétekor Siposs Jenő ur szólalt fel és támadta meg heves szavakkal azon szembe jó s hízeltgöket, a kik a hát mögött ellenvevésre elszánva magukat, agtáltak a szent ügy megsemmisülése iránt. A felszóláló indítványára, mely egyhangulag lett elfogadva, a mozg. bizottság tisztikarából Bauer Károly, Berkovitz János, Tibán Ferencz töröltettek és helyettük Paplon Zsigmond alelnök, Ihász György (a »Vendéglősök Lapja« szerkesztője) és Herkner Ferencz urak titkároknak választáltak meg.

A választás megtörténte után Ihász György ur emelkedett fel szólásra és egy lendületes szép beszédben méltatta az O. P. E. eszméjét és midőn buzdító szavaival tüzelte és tetre lelkesítte a jelenlévő szaktársakat, egyben ő maga is igérte, hogy köztük ő is ott fog lenni mindig mint küzdő. Ihász György urat ezen őszinte szavaiért igaz, lelkes és zajos éljenzésben részesítettek az összejűtöket, s az éljének között nem egy tekintet mondott neki halás elismerést.

Ezután még többen szólaltak fel, a kik az éljen és tapsokból egyaránt részesültek, mígsem az elnök állott fel és az ő szép szavai kíséretében megköszönve a jelenlévőknek az ügy iránti lelkesedés és kitartó türelmüket, az ülést berekesztette.

Budapest, 1898. május hó 18-án.

Siposs Jenő,

jegyző.

A mozgalom-bizottság tagjai (s. l.) Mozor Károly, Csukorits József, Dreiszer Miklós, Csukorits István, Pitzer Ferencz, Török László, Bagudó Ferencz, Pechnyi Rezső, Martinszky Mihály, Götz Ferencz, Tomán László, Hermann János, Tengyel Lajos, Tüdős Ferencz, Halassy

most már megalakult — ha tud. A győriek legalább nem bánják. Előfizetés menni fog, míhelyest meggyógyul a lába, most még nagyon sántít.

Az »Ó-kor« pedig mindennap a következő választ adta:

Döngécselő Miklós főbizottsági tag urak

Győrött.

»Köszönet a nemes buzgalomért. Reméljük, hogy a tisztelt biz. tag urak a kartányereségből előfizetni fognak, hiszen a veszteségből ugy sem kívánjuk.«

Minden következő másodnap pedig a következő táviratot adtam fel Nemtudomholra.

»Tisztelt szerkesztő ur! Csak tessék mozgolódní, a győriek eszt kaptak derekukba, nem mozoghatnak semerre. Előfizetés (dehogy) lesz.«

Mikre a következő választ kaptam:

Döngécselő M. stb.

»Köszönet a legnemesebb ügybuzgóságért. Isten áldja meg a győrieket.«

Mindazonáltal minden harmadnap is meresztettem egy-egy táviratot Nemtudomholra körülbelül ily tartalommal:

»Ó-kor« tek. szerkesztőségének. Soha ilyen lelkesült ügybuzgalmat még nem láttam. Pinczerek egész nap lótnak futnak a borralat után, minél fogva nem érnek rá az »Ó-kor«-tun futkosni. Előfizetés most már biztosan (nem) megy.

Megjegyzem, hogy erre a táviratra az »Ó-kortól« én választ nem kaptam. Bizonyára azért, mert az Ó-kor sem hajlandó a pinczerek után futni. Döngécselő Miklós főmozgató pedig elkeseredésben egy önfeléd pillanatban kivakantotta régen tartogatott titkát: »fusson a pinczerek után az ördög.«

Dreiszer Miklós.

Gyula, Kranner József, Gregor Lajos, Marezinka József, Strasser Mór, Czigány Ferencz, Rozmannth József, Hubner Ferencz, Dolanschnák Ferencz, Loehling Ferencz, Frisch Károly, Stölzel Nándor, Vigh István, Ettl Lajos, Elm Márton, Keresztes György, Liebert Gyula, Galambos József, Post Gusztáv, Tóth Lénárd, Csernak József, Adám Jenő, Böhm Lőrincz, Ritter Frigyes, Weiss Andor, Koltay Kálmán, Artur Alajos, Biedler Béla, Desits Mihály, Veninger János, Szörényer Pál, Melnyánszky István, Németh József, Vigh Miklós, Páter János, Kubik József, Kispéri Arany Berezi, Czeyerits János, Schulck Károly, Horváth Lajos, Greena Kálmán, Zsöcsen Elek, Drooz János, Schneider Vincze, Major Jakob, Piroz József, Sosenyei Imre, Ludvig Sándor, Nick Hugó, Krantsak Samu, Albrecht Sándor, Kiegell Gusztáv, Vigh Ede, Herker Ferencz, Korassorics Ferencz, Jonasch Adolf, Jonasch Lipót, Kopányi Mátyas, Balogh Simon, Rezső Jenő, Daninger Sebestyén, Sztahay Miklós, Liebl Károly, Döffing Frigyes, Hartstein D. Lajos, Schermann Ernő, Mirth Endre, Hoffmann Emil, Gombár József, Kibik József, Paveza Zoltán, Klaff János.

Az első budapesti Pinczér Asztal-Társaság.

Budapesten Dreiszker Miklós, Árvay Bertalan urak és többek ügybuzgósága folytán szent ügyünk, az Orsz. Pinczér-Egyesület létesítése érdekében megalakult az első Pinczér Asztal-Társaság.

Az A. T., melyről Dreiszker M. ur már hírt adott, még a következőket küldi annak t. elnöke Árvay Bertalan ur.

Tudva azt, hogy a kezdet mindenben nehez, semmit el nem mulasztva fogunk oda törekedni, hogy Asztal-Társaságunk minél előbb oly erőssé fejlődjék és nője ki magát, hogy ezután egyesületen az összes vidéki Pinczér Asztal-Társaságokkal lephessünk a tett mezejére és valósíthassuk meg célunk, az O. P. E. célját, ezen mindnyájunk érdekét.

Az A. T.-nak napi összejövetelei vannak éjjel 12-től 1 óráig s ezek között hivatalos a keddi és pénteki.

Az A. T. összejövetelét tartja Ferencztek-tere Vurglis-féle vendéglőben.

Miután az A. T. megválasztott tisztikara még nem teljes, — az erről tudósítást jövő számunkban közöljük. A központi mozgalmi-bizottság mint A. T. tehát már megalakult.

Magyar Pinczér Asztal-Társaság Gleichenbergben.

A hazánkkal határos stájerországi híres gyógyfürdőn öszinte ügybuzgó hívünk Fekete Géza ur mozgalma folytán a pinczér A. T. a napokban megalakul.

Nagytehetségű és kiváló szakértünk tudósításán kívül erre követhetett a mai számunkban megjelent »Viribus unitis« című cikke is. Üdvözöljük tisztelt ügybarátunkat és harczolónkat és az ott vele együtt levő többi kartársainkat, kik az ügyet, a mindnyájunk ügyét nemhazájukban is szeretettel karolják fel és tesznek annak szép és szent érdekében.

Brassóban Oszwald János kartársunk többet magával áll a mozgalom élén.

Több helyekről a tudósítás érkezik.

Magyar Pinczér-Asztaltársaság Londonban.

Londonból a f. hó 18-án az O. P. E. eszme megvalósítása érdekében megalakult Magyar P. A. Társaság a következő levelet intézte a Szegei P. A. Társ. mint mozg. bizottsághoz:

A Szegei t. Pinczér-Asztaltársaságnak

Szegezen.

Tisztelt urak! Kedves kartársaink!

Alulírottak, mint a Londoni Magyar Pinczér-Asztaltársaság tagjai van szerencsénk örömmel tudatni önökkel, hogy mi magyar pinczerek, bár tavol szeretett hazánktól, felkaroltuk az önök nemes eszméjét, és annak mielőbb megvalósítása érdekében létesítettünk körünkben egy asztaltársaságot, melyet „Londoni Magyar Pinczér-Asztaltársaság”-nak neveztünk el.

E hó 18-án este 15-en összegyűlv, az alapszabályokat (melyek a Szegei P. A. T. szabályaihoz hasonló) meghatároztuk és az asztaltársaság tisztikarát azonnal megválasztottuk.

Czélünk is ugyanaz, mint az önöké. Az egymás közti jó viszony és barátság fejlesztése és egymást a saját tehetségünköl segíteni.

Az összejövetel berekesztése előtt még elénkeltük a Szózatot, a Hymnuszt és a Kossuth-dalt, mely után, a kora hajnali órákban, jó kedvvel elosztottunk.

A legközelebbi összejövetelünk szerdára, azaz e hó 25-ikére van kitűzve.

Magunkat az igen tisztelt honfi- és kartársaink jóindulatába ajánlv, maradunk kazafiuji és kartársi tisztelettel *Ferencz Ede* elnök, *Tuchler Gyula* alelnök, *Kommer János* pénztárnok, *Koppel Henrik* titkár. Rendes tagok: *Schultz F., Tuchler L., Kommer B., Pröchler F., Haas J., Chorf K., Richter F., Tomiszt M., Luch F., Ludvig L., Kaufmann A., Szuresz T., Kiss L., Fischer Gy., Fuchs P., Vizmatly B., Antreich B., Kiegel L., Pankovits S., Szilágyi L., Lőwenz O., Mintz R.*

U. i. Mind magyarok és szakértársak.

Öszinte üdvözlötünk a Londoni Magyar Pinczér-Asztaltársaság t. elnökege, mint minden egyes tagja, szeretett honfi- és kartársainkban.

Szegei Pinczér Asztal-Társaság.

Ujkor.

Virágos helyzet.

Hozsánna! megérkezünk a végcélunkhoz. Kivittuk mindentek, — szabadságunkat. Legyőztük, leraztuk azokat a sokat emlegetett rabbinceseket, melyek által fejlődésünket gátolva látnak. Az sem létezik többé, hogy minket valaki rabszolgáknak tekintsen, Ákret fel kellene szabadítani az iga alul, ugy itt a fővárosban, mint a vidéken. A pinczerek és a főnökök között tökéletesen ki van fejlődve a kölcsönös bizalom és tisztelet. Ergo, szakmánknak többi hozzátartozói (m. p. szakács, szakácsnők, pénztáros, irnok stb.) sem lehetnek többé más viszonyban velünk szemben, mivelhogy látják a jó példát főnökeinktől. A többi mellé érdekeink pedig, mint pl. az elhelyezési intézménynek megvalósítása már tervbe vétetett, tehát elmaradása lehetetlen. A betegsegélyezéssel meg minék vesződnénk, meg törnénk fejűnk, mikor arról m. kormányunk ugy is régen gondoskodott, a mikor felállította a betegsegélyező penztáratok S oly apró dolgokról, a miről az Ujkor még ábrándozik, — s a melyekre nincs szükségünk egyelőre, — teljeseedsébe fognak menni önmaguktól is.

Sokkal fontosabb dolog fekszik most előttünk, még pedig az Orsz. Nyugdíj-Egyesület megalakítása. Feltehát, szenteljük, de egész örönket, e humanus intézménynek, s lehet reményünk, hogy annak létrejöttével lerakunk az utókorunk egy erős fundamentumot, a melyet

fejlődésében mi sem gátolja többé, hogy áldásos gyümölcseivel a jövő generációt boldogítsa.

Igy eseteli Nérey D. ur t. szakfőnök jelenlegi helyzetünket. Bizony üdvös a nyugdíj intézmény, azt elismerjük is annak valamennyien, de kétes, fogjuk-e tudni biztosítani magunkat vele, mikor még a mindennapi kenyerünk is oly bizonytalan.

Jelenlegi helyzetünket illusztrálni fogják alábbi adataim, most csak rövidesen rá akarok mutatni, hogy mennyiben van igaz a t. Nérey urnak, és mennyiben ellenkezik az ő nézete az igazi állapotokkal. Hogy a kölcsönös bizalom közöttünk és főnökeink közt kifejeződött, ebben igaz a Nérey urnak, csak hogy ezen kis igazság oly csekély a valódi tényállás mellett, hogy az veszendő számba megy, mint egyetlen porszem a nagy homokszivattyú ellenében. Meg vagyok róla győződve, hogy Nérey ur és pinczérei közt a kívánt jó viszony ugyan létezik, s talán azonkívül is lehet a főváros területén még öt vagy hat ilyen házra találni. Annyi körülbelül mindig is található volt, a hol ilyen jó viszonyok léteztek (tisztelünk ilyen főnökök előtt) de elérkezettnek tartanám már azon időt, hogy aránylag oly kevés lenne a rossznak nevezett gazdak létszáma, mint jelenleg a jóknak nevezettek. Hanem hogy mégis mennye jobbra fordult helyzetünk e téren, megítélés végett t. collegáimra bízom. Valóban a mostani pinczéri kar nem szolgáltatót arra okot, hogy oly lealázó, önzérsértő bánásmódban részesüljenek, mint legtöbb helyen tényleg részesülnek.

Ezzel szemben akár hogy okoskodom is, mindig csak azon meggyőződésre kerülök vissza, hogy csak két tényező létezik, mely pályánkat annyira lehetetlené teszi. Ezen két tényező egyike az ügynöki rendszer s a másik pedig — mit sokkal veszedelmesebbnek tartok — azon elvetemedett talpalnyó, meghunyászkodó elemek, kik saját kebelükben léteznek. Ha ezen nyavalyát testünkől ki fogjuk operálni, minden bajunknak megsemmisítői lehetünk.

Igen, tisztelt kartárs urak, ez az, és ezen kell de minél előbb segíteni. Itt van a legnagyobb szükség az egyesített erőre. Felkérnem tehát mindazon pálya- és kartársakat, kik helyzetünk javításán fáradoznak, s kik a legujabban megpendített eszmét és annak keresztülvételét, ugyszintén a nyugdíj intézményt szívükön hordják, hogyha ily elemekre akadnak, kik csak meghunyászkodás, lealázás s önmegtartózkodás árán tudják egzisztenciájukat fenntartani, s hízélgésükkel számtalan szaktársat kipusztítanak üzletükből és ez által tönkre teszik azok jövőjét. Az ilyenek vetessenek meg és kiméltelenül ostromoztassanak mindaddig, míg csak közöttük egy is észrevehető azok közül. Nem lesz aztán rossz főnök. Dehogy. A főnököket csak ezek rontják el.

Említtetnek igazolására felhozok két esetet, a melyek egyike velem történt.

A múlt év február elején sikerült egy dunántúli kis határszéli városban egy üzletet elnyernem, melybe örömet léptem, mivel előre tudtam, hogy oly főnökkel lesz dolgom, a ki miatt akár addig is maradtam volna, míg igazán nyugdíjképessem nem lettem volna. És mit kellett tapasztalnom? Szakképzettségem dacára be kellett érnem az utolsó helyre, a mi ugyan még nem lett volna baj, mert az előléptetést mindig várhatam, de a legnagyobb szerencsétlenségem az volt, hogy felejtőbbvalóm (fp.) azon egyének közül való volt, ki a főnöke által egy hosszú rovással díszített pályának a birtokosa, s a kinek szintén már csak egyetlen eszköz maradt hátra a tovább tengődéshez — a meghunyászkodás. Az ilyen uraknak pedig az oly magamfajta embe-

rek kellemetlenek, mivel könnyen megtörténhetett volna, hogy egy szép napon a főnök vagy engem, vagy egy másik collegámat helyeztél azon ő általa meg nem érdemelt állásra (t. i. ott még azon becsteltes szokás divik, hogy ember kell, nem pedig óvadék). Gondoskodott tehát, hogy ártalmatlanná tegyen. És sikerült az akna munka. Midőn a főpinczéri hatalom érezetése nem bizonyult czélszerűnek, hátam mögött elkezdett gyálánli vendégeim előtt és teljes nyolcz hónapig dolgozott ellenem több ily csapdával és más mi módon. No és ármánykodásával helyet győzött feletten. Történt, hogy egy társaságnál hetykelt foglalt egy vidéki társaság, ezen szóval: »Szabad!« »Igen, déli 12 óráig« volt a válaszom. — A vendégek közül egy — közelede a 12 óra — azzal fordult hozzám: »Ugy-e bár már 12 óra lesz, el kell hagyni e helyet?« Mire én semmi rosszat nem sejtve, mondtam: »Igen, az idő már annyi.« Erre egy ideges nő a társaságból felelt, hogy nem igaz s midőn távoztak, a következő panaszszal fordult főnökömhez: »Kérem (mint már szokásos) ez a szemtelen pinczér minket elzavart az asztaltól.« Hiába igyekeztem az esetet részletezni s bebizonyítani, szóhoz sem juthattam. De e miatti még nem veszttem el állásom, de közbenk tolokodott az én aknamunkáim és egész nyugodt szemtelenséggel fogta rám főnököm előtt, hogy az ily esetek (gorombáskodás a vendégekkel szemben) napirenden vannak. Persze hogy a főnököm, ki az egész esetet nem ismerte, s akkor mint indulatos azt felelte: »hát miért nem dobja ki?« En ennek hallatára elérkezé nyittem, mivelhogy becsteltem mindig kényes voltam és nem várva be a ki-dobást, mentem magamtól s elindultam, beutaztam ismét egy fél országrészt, míg aztán hat heti kóborlás után és üres érszénnyel egy üzletre újra akadtam. Igaz, hogy csak putik volt. de mire voltam kényszerítve télen, mint elfogadni, a miből oszt annyi haszkom lett, hogy ugy testileg, mint szellemileg teljesen tönkre tettem magamat. S miért mindez? Mert a nagy többség az ily aljas dolgokat, mit az ily elemek művelnek, összetett kezekkel nézik. Itt, tisztelt kartársak, itt kell az egyesült erő; a hol ily eset adja elő magát, kell szolidaritást vállalni, nem elbujni a sarokban. Mert ez, a miért még a mindennapi kenyerünk sincs biztosítva.

Most pedig rátérek a másikra, mely ugyan eltérő az én esetemtől és a maga nemében párját ritkító, de a melyből én csak azt következtetem, hogy az ily elemeket is csak úgy nemában formán vesszük, hát bizony az a közöttünk és főnökeink közötti jó viszony, mit Nérey ur esecetét, még a jövő században sem fog létezni.

Csak egynehány napja történt a főváros egyik legnagyobb üzletében, hogy egy közönséges haszontalan-ság miatt a főnök annyira összetereztette főpinczérjét az egész személyzet és cselszédés előtt, hogy igazán ilyet én még életemben soh' se hallottam. Volt abban a mondkókában minden, pl.: te kutya, felfofozok, kiruglak sat. ily hasonlókban egész özőne. (Ime a kölcsönös tisztel.) És az az illető kartárs, ki már körülbelül három éve van azon üzletben, mindezekre annyit sem felelt, mint e jelen lap itt előttünk. De hát ezt ő — ki három év óta ilyesmikben elég gyakran részesült — már megszokta. Hogy a főnök itt mennyiben esik kifogás alá, azt hiszem, ezt magyaráznom szükségtelen. De a kartársak figyelmébe nagyon ajánlom, hogy az ily meghunyászkodó tehetetlenségekkel szemben alkalmazzák a Zimándy és Zelenyák-féle recepteket, azaz a megvetést.

Ezen két példányból egyelőre elég is. Foglalkozunk kissé az ügynöki rendszerrel.

Ha egy kis időt venne magamnak a számlálásra,

tán egész Európában nem találnék annyi ügynököt, kik kizárólagosan csak velünk ügynökösködnek, mint a „nennyi itt Budapesten létezik. Hát még az összes vidéken . . . ? Es mind megél, de még hogyan! . . . Oh de ezen nincs mit eszálkózni. A pinczerek az egyedüliek, kik legtöbb és jobb tápanyaggal tudnak szolgálni és még hozzá türelmesek, mint a kis báránykák. Ha ma az ügynök valamelyikünket betesz egy üzletbe, holnap már legyalázza a főnök előtt és azon van, hogy azt onnan mint túrja ki. Mert bizony ő abból nem él meg, ha valamelyikünk huzamos ideig van egy üzletben. Okot ő erre könnyen talál és a főnök meg is könnyen hisz. A másik észre se veszi, hogy a háta mögött áll már 5—6, a kik közül — akár csak a gombakból — választja ki a jót. És mintha csak csupa testvér és jóbarát lennének, olyan a viszony a főnök és az ügynökök közt. És miért — mikor nem azok . . . ?

Ej, de ebbe már beleuntam. Hisz annyit hallottuk már az e téreni panaszkodásokat, hogy szörnyűség . . . De nem . . . Ha a főnökeinknek annyira szívükön fesszük az ügynökök sorsa, hát legalább fizessék ők azokat, hiszen utóvegre is nekik kell a személyzet . . . De egyet, ki nekem különösen imponál, majdnem kifeledektem, miért is még egy-két szót attól sem vonok meg. Van a sok budapesti ügynök közt egy, ki finom modoránál fogva kimagaslik valamennyi közül és ki az üzletkeresőket csak így szólítja meg: „Was sind Sie?“ S most a 12-ik órában, mikor az egész ország minden kis zugában folynak a mozgalmak, a budapesti pinczér-egylet a fenti kvalifikált urat választja meg egyleti ügynöknek. Vajjon a budapestieknek már annyi a vagyonuk, hogy kidobni valóra is teik? Aztán minek jó a mostani helyzethez mérten egyleti ügynök. Ime a Vendéglősök Lapjában megjelent hirdemény:

Értesítés. Mely tisztelettel van szerencsém a t. szállolás, vendéglős és kereső urak, valamint a t. üzletvezető férfi és női személyzetnek bocsánatosra hozni, hogy a „Budapesti székessé fővárosi pinczér-egylet” ügynöke megvalasztattam. Midőn ezen engem ért megítésselre lámaszkodom, halotkom t. címűnek szállólat, vendéglős és kávéház személyzet elhelyező irodalmat, a mely fenállása óta úgy a nagybecsült főnök urak, mint az alkalmazottak teljes nagybecsülettel kiérdemelte, bocsánatosra hozni, hogy egyes-személy címűdel, hegyeskedjék engem szíves rendelkezéssel meg-tisztelni. Midőn bocsánatos megbízásainak pontoss és lelkiismeretes teljesítéséről dőre is biztosítom, magam bocsánatos jóakaralaba ajánlva, maradtam Greibich Mihály, a „Budapesti székessé fővárosi pinczér-egylet” ügynöke Budapest, IV. kerület, Molnár-utca 32.

Vagyis: adj a főtnak szállást, kiver a házból. Mindenkirol, csak a pinczérkekröl nem teszi bocsánatos megemlítését. Haragszik rájuk és úgy is kell nekik.

Azt hiszem, t. kartársaim, hogy virágos helyzetünket eléggé esceletelm és azt még kellő példakkal is fűszereztem.

Tehát „Viribus unitis” és ha szépségesen nem, de eszméinket diadalra juttatjuk, ha kell, meg erőszak árán is.

Rutisz Ferencz.

Országos Pinczér-Egyesület.

Mily magas hangzású szavak és e szavakat megvalósítani, mily üdvös és hasznos leend reánk, pinczérekre nézve. És ki ne lenne azon, hogy ez megvalósodjék?

Ha valaki kissé komolyabban fogja fel ezt a mi mostani állapotainkat és elgondolkodik azon, arra a tapasztalatra fog jutni, hogy zilált és rendezetlen társa-

dalmi léthelyzetünk erkölcsi mind anyagi tekintetben egy nagy semmisséget jelentő.

A nagy társadalom előtt mindannyian tudjuk tán, hogy tekintélyünk nincs. Letjelünkünk még csak annyira sem jó, hogy a napi kenyérünk megkeresését biztosítaná. A jövő? mit szólhatunk ezek után még erről is . . . ? Azon fának, melynek törzse már korhadat, hiába várjuk gyümölcsét.

Igy állunk most t. kartársaim, ilyen viszonyok környékeznek bennünket máma, hát továbbot még milyenek fognak azok lenni? Egyszerint (mint már sokakkal ez most is megvan) nem birunk megélni.

Mily elfogulatlanág és neveltség is ez!

Mi nem birunk élni, mi, a kiktől annyian élnek, de sőt nem hogy csak élnek, hanem még meg is gazdagodnak. És mikor már a kellő vagyonban, a melyet a pinczérsegítő szerettek, zsaroltak, dúsálnak, még csak velünk szóba sem állanak. Még ezek is lenéznek, megvetnek bennünket. Kik ezek? Ezek t. kartársaim az ügynökök, a kik nekünk, pinczéreknak zsarnokaink és a kiknek mi rabszolgái vagyunk. Rabszolgák, a mi saját pénzünkért!

Kinek ne fájna mindez, ki ne érezné mind az ezen bajokból származó hatásokat? Én érzem, és meg vagyok róla győződve, hogy érzik ezt mindazok, a kikben egy kis lelki felvilágosultság, bensőség és egy kis önmaga, mint embertársai iránti érző szívalom van.

És a kiben mindezek megvanunk, nem-e ösztönzi, nem-e indítja lelkét egy gondolat arra, hogy ezen bajokon, hogy önmagunkon segíteni kellene?

Ez az a gondolat, a melytől annyian visszariadnak és esnek vissza a telenség, a semmittevés rideg közönyösségébe. Félnék, hogy mindazokon segíteni lehetetlen s hogy ők erre nem képesek. Pedig hát ki segítsen más? Kitaló várhatjuk azt, hogy rajtuk segítsenek?

Magunkért csak mi magunk tehetünk, csak mi magunk szüntethetjük meg mindazon átkozott bajokat, a melyek bennünket a szabad megélhetésben gátolnak és a melyek előttünk a jövő utját elzárják.

És mily könnyű mindez, sem fáradság, sem költségekbe nem kerül, csak a szándék, az akarat és az összetartás gondolata legyen bennünk.

Olvassátok el t. kartársaim az »Ujkor« 8., 9., 10. és 11-dik számaiban közölt s a létesítendő O. P. E. alapszabály-tervezetét. Olvassátok el és meg fogjátok látni, meg fogtok róla győződni, hogy csak ennek az O. P. E.-nek megvalósításával szüntethetjük meg nyomorult léthelyzetünket, rázhatjuk le nyakunkról zsarnokainkat és szerezhetjük meg jövőnk és szabadságunk!

Hogy tehát ezt tehessük mielőbb, tartsunk össze, értsük meg egymást és a mi a legfőbb, támogassuk (fizessünk elő) mindannyian, a ki csupán csak mi értünk, a mi jobbítunk létreteremtéséért küzd, fárads és harcol. lapunkat, az »Ujkor«-t, a melynek csak egy a célja, megalkotni a mi Ujkorunkat, az Orsz. Pinczér-Egyesületet.

Berniczki Károly J. Mihály
Budapest.

Viribus unitis.

Az »Ujkor« megindulásakor fogadtát tettem, hogy küzdő katonái közé állók és a megpendített nemes eszmének, »A Magyarországi Pinczer-szövetségnek« tölem telhetőleg minél több hívet szerzek.

Teszem pedig ezt azért, mert meg vagyok róla győződve, hogy csakis egy országos szövetséggel lehet még jelenlegi sanyaru helyzetünkben szabadulni.

Fel tehát kartársak, rajtunk függ most már, hogy megmutassuk, miszerint nem vagyunk mi (mint első levelemben írtam) értelmetlen, tudatlan tömeg, a mely nincs nyomorult helyzetének tudatában, igen is össze tudunk mi tartani, megértjük mi egymást, akarunk is van hozzá, csak vezető eszme kell, a mi bennünk utba igazít: ezt pedig a Magyarországi Pinczer-szövetség eszméjének felvetésében megtaláltuk.

Egy akarattal e zászló alá kell most sorakoznunk, erőben, számban egyesülve nincs mitől tartanunk, elég erősek leszünk arra, hogy helyzetünket megjavítsuk, a köztünk levő salak kilökése által pedig a minket megillető helyet a társadalomban elfoglaljuk és hazánknak becsületére, szakmánknak pedig dicsőségére válunk mindnyájan. E tekintélyes testületről, ha egyesültünk, nem lehet majd ilyenformán nyilatkozni: »no igen, hisz csak pinczer volt.«

Egyetérteni hogy tudunk, azt már számtalanszor megmutattuk, milyen lélekemelő példáját adtuk annak a legutóbbi congressuson is, ott voltunk szívben, lélekben egyesülve mindnyájan, lélekzetünk visszatartva lestük, vártuk a határozatokat, sajnos, nem elégitettek ki bennünk ugyan teljesen, de mindenesetre egy lépést tettünk előre.

Végre-valahára a nyugdíj-intézmény is megszületett, rajtunk függ most már, kiki hogyan és mily összegre kívánja magát biztosítani, tán ez fogja legnagyobb mérvben emelni tekintélyünket, mert rövid idő alatt meg fogja szakmánknak azon szánalmak alakjait szüntetni, kik részint saját hibáikból, részint a sors mostohaasága által kénytelenek voltak öreg napjaikat koldulással tengetni, ezek a szegények bizony kénytelen-kelletlen sokat artottak a pinczer-karnak.

De nemcsak ezek, ártoit nekünk a fiatalabb generáció is, még tan többet, mint az előbb említettek. Számaltam például tudnék erre felhozni, a melyreznik akarnám, de hagyjuk ezeket. Az Ujkor, mely létezik virraát, meg fogja szüntetni e bajokat, ki fogja nyitni szemünket, hogy lássuk siralmas helyzetünket s ez fog voltaképpen öntudatra ébreszteni, az egyesülésre sarkalni, ez által buzditva hamarabb érünk a mindnyájunk által oly forrón óhajtott célhoz.

Mi mindent lehet egy kevés fáradtsággal, az ügy iránti jó akarattal elérni, tudjuk mindnyájan, itt e kies fűrdőben Fürst János collegámmal válllvetve készítjük elő a talajt, vagyunk is már 25-en magyarok. kis csapat. de lelkes, itt is fennen lóogtatjuk a zászlót és legközelebb már megalakítjuk az asztaltársaságunkat. Midőn nézetem a Debreczenben lefolyt congressusról előadtam, mily szívesen halgattak (sajnos, alig is tudtak valamit felőle.) Midőn vázoltam a Nyugdíj-Egyesület létrejöttét, pláne megelégedést idéztem elő.

Ebből is látszik t. kartársak, hogy csakis a vezetőknél és szakmánk kimagaslóbb alakjain függ, hogy az érdeklődést a nemes ügy iránt feikeltük, asztaltársaságok alakítása és más hasonló összejövetelek által azt fentartásuk, élészésük, ezen alkalmakkor minden a pinczer szakmát illető kérdéseket megvitatassanak, ő nekik tapasztalatuk már lévén, arra a kellő felvilágosítást készséggel

megadják; ép úgy az ő kötelességük arra ügyelni, hogy ezen társas összejövetelek dorbezőlássá (a mi nálunk sajnos, olyan könnyen megeshik) ne fájuljanak.

Vegyetek t. kartársak e csekély, de hasznos utmutatást az ügy iránti kötelességnek meglátjátok, rövid néhány év lepergése alatt »egyesült erővel« ki fogjuk vinni magunknak azt a helyet, a mely minket a társadalomban mint intelligens testületet joggal megillet.

Gleichenberg, 1898. május 22.

Fekete Géza.

Egy kis tévedés.

E lapnak utolsó számában a különfélét rovat alatt többek közt a debreczeni kongresszusokról is szól és megemlíti lesz, hogy a kongresszus a »Vendéglős« és a »Közérdeket« megválasztotta hivatalos lapnak. Ez a hír csak is hamis és *hézagos információ* következtében jöhett a lapba.

A nyugdíj-kongresszus és I. közgyűlése lapot Debreczenbe nem választott. Midőn Gundel ur kezdett jobban érdeklődni a nyugdíj-intézet iránt czélszerűnek talalta elfogadtatni azt az ajánlatot, hogy a nyugdíj-fenntartó-bizottság válasszon egy hivatalos lapot, a mely köteles a hiv. jegyzőkönyveket stb. közölni. A választás ekkor a »Vendéglős«-re esett, a mely lap azóta mint a nyugdíj-intézet hivatalos organuma jelenik meg. Nem kell itt megjegyeznem, hogy azért annak a lapnak az előfizetői 15-el sem szaporodtak; de ez különben mellékes is, csak azt akartam itt mondani, hogy a »V.« már két éve a hivatalos czímmel van dekorálva, ezért fizést tudommal *nem huz.* Ellenben a debreczeni vendéglősök kongresszusa alkalmával, midőn megválasztották az országos vendéglős-szövetség 30 tagu szervező-bizottsága, Veress Márton Kassáról indítványozta, hogy a *vendéglős-szövetség hivatalos organumjává* tegyék meg a »V.« és a »Közérdeket«, *ezt az indítványt el is fogadták.* Tehát nem Bokros ur ajánlotta ezt! Az igazság kedvéért írtam meg fentieket, ha mindjárt *felfogás* tekintetében ellenségek vagyunk, de emberek mindnyájan vagyunk és tévedhetünk. Ezt a tévedést az »Ujkor« beismerte! Még egyet. A hivatalos cím nem örökös, meglehet ezt minden évben változtatni, ha olvasóink tapasztalni fogják, hogy az *Ujkor* meg a *Vendéglősök Lapja* jobban küzd érdekeinkért, ez a cím bennünk is érhet. Most *protekció* révén lett a »V.« hivatalos, jövőre Nagy-Váradon az a lap lesz hivatalos, a melynek *megérdemli.* Tehát fel a nemes versenyre: Ki vág majd egy nagyobb rendet? azé a — czím.

Egy-két szó.

Midőn az Orsz. Pinczer-Egyesület eszméje az »Ujkor« megjelenésével napvilágot látott, mintegy megvalósodni láttam régen fokozódó ábrándjaimat. Igazi öröm töltötte el bennem, hogy az eszme mindenütt lelkes fogadtatás és visszhangra talált. De lehetne-e egy oly felfogásban elmaradt kartárs, aki a létesítendő intézménynek mindnyájunkra üdvös és előnyös voltát felismerni nem volna képes? Sajnos, hogy ilyenek és ezek közt sokan vannak az is, kik az eszmét nyilvánosan (gyávanságból) nem ismerik el. Mert jaj azon üzletnélküli kartársnak, ki az eszmét nyíltan meri hirdetni. Azt mondják az ügyönkök: »Az olyan pinczérnek nem adok üzletet, ki ellenem tör és hirdeti új propagandát.«

Tévednek t. ügyönkök urak, mert én azt mondom, hogy mi nem önök ellen és nem kenyérgigységből, hanem

csakis saját javunkat keresve, önmagunkért teszünk. És azt el is fogjuk érni és ez meg is fog történni. Az önök átláz gondolat törekvése, hogy tervünk meg-hiusul — dugába fog dőlni. De ez még, ez az önök ellentink tevése, bennünket még inkább csak jobban buzdít és lelkesít. Az önök harca ügyünk ellen, mint nagy szél a tűznek, a lángot mind jobban gyújtja és növeli. Ne higgyétek tehát kartársaim, hogy szakfőnökeink ügynök-höz forduljanak alkalmazottaktól. Az O. P. E. létrejöttékor az ügynök csak ígérhet szakképzett egyént, de nem követhet, mert az ilyenek mind az Egyesület kötelékében vagyunk. Főnökeinknek pedig már a saját érdekeikből sem hagyják ekkor figyelmen kívül intézményünket. Jól meg gondoljuk tehát t. kartársaim!

Az O. P. E. nem magának fog élni és fennállni (érdekből), hanem hogy az a mi érdeinket megvédi s eloszlassa majd a társadalom azon zűzét, a mely most megvetéssel fordul el ezen szó: »pinczér« hallatára. És majd ekkor be fog bizonyulni, hogy az a megvétel nem minkef, hanem azt a sok síhedert illeti, a kik joga-talanul viselik a pinczér nevet.

Fel tehát kartársaim! Csoportosuljatok, tömörüljétek az »Ujkor« köré és az O. P. E. zászlója alá. Elég volt eddig az ügynöknek rabszolgája lenniük, a kik pióczaként szipolyoztak bennünk. Ebredjünk öntudatra, keljünk mind tette, hogy közdelmeink s tervünknek jótetményében mielőbb részesülhessünk.

Frömmér

Képes levelező-lapok.

(Az Ujkor 10-ik számában e közlemény kérése miatt kimaradt.)

Debreczen, május 12.

Üdvözlét Debreczenből!

Nérey Dezső, a fenntartó-bizottság elnöke, a pinczér mozgalmaknak egyik legjobb ismerője és legjobb pártolója. Őt minnenki ismeri! A szept. kongresszus után az ő elnöksége alatt működött a nyugdíj-bizottság. Ennek a feladatnak *négy évig* derekasan megfelelt. Hogy a nyugdíj-intézet tényleg megvan, azt *elsősorban* csakis öneki köszönhetjük. Négy év alatt mennyi gyűlés kellett tartani és mennyi vesződséggel járt ez; és ő még sem fáradt el, nem maradt addig nyugton, míg a magyar pinczér és az ő czélját el nem érte: a nyugdíj-intézet létesítését. A sok önzetlen fáradozásért nem sajnálom, sőt dr. Szilvássy felszólalása után sem, elég erős a válla. Nérey Dezső a nyugdíj-intézet alelnöke most, de ha nem is lenne az, az ő érdemei elévülhet-lenek.

Dr. Solti Ödön. A nyugdíj-intézet jogtanácsosa szép ember és jó ember. Ha én szobrász volnék és nekem kellene a Jóságot szimbolizálni, én dr. Soltit álló alakba kőből kifaragnám. Az a szép természet, az a jóságos pillantás, csupa báj és kellem. Ha *Nérey első sorban*, úgy dr. Solti *másod sorban* megérdemli hála-nkat. Ő neki köszönhetjük azokat a humánus alapszabá-lyokat, melyekkel a nyugdíj-intézet bír; az ő tehet-ségének köszönhetjük, hogy a minister az alapszabá-lyainkat mindenféle módosítás vagy kikötés nélkül jóváhagyta. Az ő fáradozásáért nem igen bőségesen jutott eddig neki, hanem lesz rá gondunk és ő neki lehet alapos reménye, hálaunk és nagyrabecsülésünk Nagy-Váradon más formában is fog nyilvánulni.

Gundel János az Isván főherceg szállodása Bu-dapestben, ő tőle vehet mindenki példát, hogy munkával

és szorgalommal mivé lehet a becsületés ember. Gundel ur nem csak kartársai által, hanem általában mindenki által nagyra lesz becsülve. Nem magyar származása miatt többször intenciói félre lettek magyarázva, de ki vele személyesen érintkezik, ki tettei és sikerei után itél és nem *feltevéséskből* indul ki, őt csak tisztelni fogja. Gundel ur nem radikális, hanem nyugodt, hideg vértű ember, ki számol mindig az eshetőségekkel.

Bokross Károly-ról olvastam valahol *taval*: Bokross Károly *oly* előkelőséggel vezette a kongresszust, hogy méltán beillene akármilyen parlamentbe elnöknek. Mosolyogtam. A szigorú Szilágyi Dezső, a hidegvértű Dupuy és az erőszakos Abrahamovics mellé: Bokross Károly! Most én is láttam Bokrosot elnökölni és igazat adtam annak a tavali lapudósitónak. Veni, vidi, vici.

Gundel és Bokrossnak tartozunk elismeréssel azért, hogy két rokon mozgalmat: a pinczér és a vendégös nyugdíj-intézet létesítése végett egyesítették s ez által előbb ezt a nemes intézményt segítettek megvalósítani. Különbözik Bokross ur a létesült nyugdíj-intézet alelnöke és minden esetre tehetségével az intézet felvirágozását elősegíti.

Nagy Gábor Kolozsvárról, irodalmi ember, az ot-tani »Ithon« tagja, hegedű művész és — szállodás.

Schleiffer Lajos Esztergomból, nagy ember, a római történetben igen jártas, nincs az a római császár, legyen az zsarnok, pogány, hadvezér vagy böles, kit Schleiffer nem ismerne.

Privári Pál egy ideális nagypapa, szép ősz szakállá, nyugodt arcvonása és magatartása teszi azzá. Igen jó szónok.

Bemutattam néhány debreczeni alakot. Sok lenne még az ottlevőkről mondani valóm, de helyszüke végett erről le kell mondanom.

Megemlítem még **dr. Benedek János** ügyvéd urat, ki szeretetre méltó modorával mindenkit le-kötelez és **Vetessy Béla** titkár urat. Ha Vetessy Béla hivatalát és állását, a mit befűt, mind felsorolnám, kevés volna e lap, hát ha még érdemei!? A kongress-zus rendezése az ő műve volt.

Poós Gyula.

KÜLÖNFÉLÉK.

Személyi hír és helyváltozások. *Herskowitz Miksa* ur igaz ügybuzgó kartársunk f. hó 1-én utazik Korint'czára s veszi át fő-pinczéri állását. — *Kakas Gyula* szaktársunk Szedegre érkezett. — *Czilik József* őszinte ügybarátunk Páparól Budapestre és onnan f. hó 1-én Vihnyére utazik. — *Opeltz József* kartársunk Perjámosról Temes-Kubinba utazott, hol a Magy. Király Szállodában kapott alkalmazást. — *Schwarzopf Gyula* ugyszerető szaktársunk Szedegről Csizre utazott és vette ott át a Cursalon főpinczéri állását. — *Porcik Lajos* ügybuzgó szaktárs és a N.-Kikindai Kass-féle szálló főpinczére e hó első napjaiban Szedegre érkezik. — *Tabin Milan* lelkes ügybarátunk s a kikindai mozgó, f. hó 10-én utazik Herkules-fürdőre és foglal állandó állását a Popovits vendéglőbe. — *Rieger Gyula* ügybuzgó hívünk és régi hímves pinczér Beszterczén a Zohrecz kávéház főpinczére állást vette át. — *Vass István* szaktár-sunk, ki a szept. Európa szálló kávéházban volt hosszabb ideig mint reggeli fizető, így állást Szabadkán a Nemzeti kávéházban foglalt el. — *Rudavala Lajos* ur igaz ügybarát és a szept. Pincz. Aszt. Társaságnak volt végrehajtója Aradra utazott és vette át a

Kánya öttemen főpincézri állását. *Rószler Sándor* főpincézr szakértársunk a napokban Szarvasról Szegedre érkezett. — *Bogner József* az O. P. E. legügyibuzgóbb híve, főpincézri állást a Csorvay-féle szállóban foglalt. *Aray I.* ügybuzgó kártársunk f. hó 1-én a N.-Váradi Félix-fürdőre utazik és állást foglal.

História. A budapesti mozg. bizottság alakuló értekezletén történt: Midőn az értekezlet előke Sípós Deszö ur ezen szavakat mondta, hogy a pincézrségnek nem csak köze vannak az ezen nevet nem érdemlő egyének, hanem a rendőrség gonoszítók naplójában is nagyon sok nevek (pincézr) ékeskednek, kiket mind ki kell válogatni, rostálni a pincézrségre. És ezt majd az O. P. E. létesítések, mind megtehetjük. . . Ekkor mintegy a ki valamit találna érzi magát, a jelenlévők közül feláll Gall Andor, a bpesti pincézr-egylet előke és minden szókérés nélkül ezen szavakat nyilvánítja:

T. uraim! Hát hogy jönnek ezek az idegenek ahhoz, hogy a mi békés fővárosi pincézr-élet és boldogságunkat mozgalmakkal feladjuk?

Kell-e ehhez kommentár?

Az előnk kemény rendretasító szavaival után minden szó nélkül távozott a teremből, még csak nem is köszönt, persze, mert senki sem helyesli a békés boldogságot, csak a bpesti pincézr-egylet előke.

A kis-czelli Pincézr-Asztal-Társaság jótékony célú mulatsága sokkal jobban sikerült volna — írja levelezőnk, — ha a f. hó 19-én rendezett jót. célú vigalmunk alkalmával az idő hirtelen kellenetlen esőre nem változik, a melynek beálltával kénytelenek voltunk azt a tágas ebédlő helyiségben megtartani.

Mulatságunkra a kellenetlen idő dacára is sokan jöttek és ott t. főnökeink, mint pincézr karunk teljes és a felsőbb osztály is szépen voltak képviselve.

A létesítendő O. P. E. javára rendezett és szépen sikerült kis mulatságunkra a következők fizettek f. l. l., kiknek a vigalmat rendező bizottság ez uton is köszönetét nyilvánítja.

Felül fizettek öv. Lakner Arnoldné Pápa 4 ft, Fick Henrik, Hónik Samu, ifj. Tóth György, Drozsnayk Gábor főpincézr, Farkas János Kis-Czell 1—1 ft, öv. Déim Sándorné Kis-Czell 2 ft, dr. Géhn Lajos Kis-Czell 1 ft, Kis. János Kis-Czell 1 ft 50 kr., Horváth József, Mirer Sándor, Szabó Lajos, Kolb Vilmos, Czidiák József, ifj. Hubert Samuel, Rozenberg Lajos, Klausz József, Vadászai Pál Kis-Czell 50 50 kr., Schubert Péter 2 ft, Pócsa János, id. Relek Imre, Bóki Márton, Benkő Ferenc, Kelemen Tivadar, Spiller Ede, Hafner Ferenc, Sipócz Benedek, Mészáros János Kis-Czell 50—50 kr., Lóskai István Pápa 50 kr., Győri Sándor Boba 50 kr., Gönye Károly Iszákia 50 kr., Viola Nándor N. Dömök 50 kr., Schaufhauser Ferenc Bpest 50 kr., Vild Károly Kis-Czell 20 kr., Deutsbauer Károly 20 kr.

A mulatság végeztével a P. A. T. rövid értekezletet tartott, a melyen elhatározta, hogy a nemes és üdvös célra befolyt összeget addig is a Kemenes-aljai tak. pénztárba helyezi el, míg a köz. ontai mozg. bizottság az O. P. E. javára befolyó pénzek mint és hova helyezéséről intézkedik fog. Mely is a még befolyó pénzekkel együtt annak idején az O. P. E. alapítókéjéhez csatolás végett küld be a kis-czelli P. A. Társaság.

A kis-czelli P. A. T. a következő üdvözlő sürgönyt és levelet kapta:

Pincézr-Asztal-Társaság

Kis-Czell.

B. meghívásukért köszönet és szívvelyes üdvözlötünk.

Győri Pincézr-Asztal-Társaság.

Tek. Rendező bizottság

Kis-Czell.

Alulírott a legnagyobb sajnálattal tudatom, hogy üzleti elfoglaltságom miatt a rendezendő mulatságon nem vehetek részt. Azonban ide mellékelem a rendezésben és igazi örömmel bejelentem 1 ft 50 kr. azaz egy forint 50 krajczárt azon nemes és magasztos cél javára, a mely egyenként is és nem is ilyen csekélységben fog részesíteni.

A legszebb sikert szívvel kívánom, maradtam

Kis-Czell, 1898. május 19.

Kartársi üdvözlötlet

Farkas János,

közp. havén főpincézr.

Öszinte elismerés. A Temesvárott megjelenő „*Délmagyarországi Közlöny*” című napilap 118-ik száma „*Hírek*” rovatában minket, magyar érzelmű pincézrséget a következő kellemesen érintő érdekes hírt olvassuk:

Hazaifas főpincézr. Jöless örömmel írjuk meg, hogy a pincézr-világban is akad magyarul érző ember. Magyar akar lenni, így kívánja a pincézr egyletet vezetni, nem pedig németül, ahogy a temesvári pincézr-egylet cselekszik. A hazaifas pincézr Tóth Kálmán, a „*Reszö trónörökös*” agilis főpincézre, a ki nem egyszer tanujelét adta már, hogy ő magyar és annak is akar maradni. Magyarsága mellett demonstráló levele, — melyet a tegnapi pincézr-egylet elé terjesztett — oképpen szól:

Tisztelettel tudomására hozom a tek. Előcségek, hogy a f. évi január hónapban tartott közgyűlésen, a római ruházott ellenőri állásról czenel lemondok. Teszem pedig ezt azért, mert életem az, hogy Magyarországon csak oly egyletnek huzatomb rendezkedésére esekély tehetőségemet, mellyel a hivatatos agylet kizárólag magyar.

Vajha a hazaifas főpincézr tette követőkre találna!

Nem-e öszinte elismerés és megfiztetetés ez a Délmagyarországi Közlöny, a nagy *hözönység* lapja részéről Tóth Kálmánunknak, annak a Tóth Kálmánnak, a kinek eddigi működés és cselekedetei közül mindig magasan kiemelkedve látszott az ő legszebb műve, a honszeretet szent erényének gyakorlása.

Vegyük csak ezt jól figyelembe t. olvasók. Ha a most Debreczenben megalakított nyugdíj-intézetbe csak egy oly kissé feltűnő hazaifas czélt is vettek volna fel a fő faktorok, a mely legalább engedtet volna arra következtetni, hogy az áldásos működés mellett a hazaifas eszme terjesztése is ápolgatva leendő, a legnagyobb erkölcsi tekintély elérése első sorban is ezzel lett volna. Majd akkor a napilapok összesze is megemlékezni volna a debreczeni kongressusról, nem csak a debreczeni lapokon kívül az egy-kettő, a melyek sem tekintették azt valami komoly figyelemre méltónak. Tóth Kálmán egykor nem csak nagy szemlelmi tevékenységet fejtett ki a ny. i. létrejövésében, hanem anyagilag is, még pedig sokat áldozott, midőn az első, a szabadkai nyugdíj-alapot gyűjtő társaság megalakult és annak működés, mint alapszabályairól egy könyvecskét szerkesztett s adott ki és küldte meg saját költségén a magyarországi szakegyletek, városok és szaktársaknak a nyugdíj-intézeti eszme mielőbb megvalósulása érdekében.

Persze az ily valódi érdemeket nem szokták komoly figyelembe venni. Igaz, hogy ő a legutóbbi napokban visszavonult a jó ügy érdekében folytatott küzdelemtől, de a miért ezt tette, biztosan volt rá oka.

Az érdemeket tehát nem elfeledni, hanem azokat ha csak egyetlen egy elismerés szóval is, jutalmazni kell.

A D. M. K. a felsőbb osztály által olvasott lap elismerésben részesítette tisztelt szaktársunkat, mi pedig, kiknek elismerése amahoz képest már csak kicsiny lehet, hódolatunkat fejezzük ki a tettben nemes és a honszeretben nagy Tóth Kálmánnak.

Vajjon mit szól mindezekhez a *Temesvári Kellner Verein* tisztelt előnöke?

A világ első szakácsa és Vanderbilt. A világ első szakácsa jelenleg a londoni Savoy-szálló konyháján működik, a kinek főztjétől nem csak a londoni gourmandok usznak a gyönyörben, de a kiről egyáltalán azt tartják, hogy nála nagyobb művész sem a jelen, sem a mult idők konyháján még nem működött. Mr. Joseph, az utóéletlen párisban francia és mikor esillaga ezéltő 6 évvel ragyogott fel Székess s ejtette az egész hasznák élő világot ámulatba, többször megtörtént, hogy Vanderbilt, a new-yorki vasút-kerület átrándult tachtján Parisba, ha az volt a vágya, hogy jól ebédeljen. Vanderbilt végre is megunt a folyton ide-oda hajózást, fejedelmi ajánlatot tett a zseniális

szakács-művészek és New-Yorkba család. Mr. Joseph ettől fogva csak a dugdaggy yankeet boldogította isteni ételéivel, a mi ugyan nem igen soká tartott; a nagy szakács érzékenyebb volt, mint egy primadonna és mikor a milliomos egy napon megengedte magának azt a vakmerőséget, hogy a luncról lekésétt, vége volt a jó barát-ságnak közte és a konyha-király közt. De okkor még csak sok kérésre megbocsátott a nagy szakács Vanderbiltnak, hanem mikor egy napon azt kívánta tőle, hogy számára egy tojást corned-beefből és sóskából állítson össze, mr. Joseph iszonyu dühbe jött és félhabborodva felelt a náobának: „Hogya olyan paraszt éltél akár enni, azt csináltassa meg kértével.” És a legközelebbi gósszel visszatért Európába. Utközben egy hírlapíró megintervjuolta az onréztében sértett szakácsot, ki aztán kiöntötte mérgét a habzsoló yankeek ellen. „Amerikába nem való finom konyha, mert hogy tudnák múltányolni a finom ételeket és művészi kézzel összeállított menut, mikor, mintha csak kengetnék őket, az ételeket egymástán úgy hajgálják be. *Enni lassan kell, a ki lassan eszik, az élvezi csak az ételt és a ki így eszik, az sohasem mértéklen.*”

Csunya kényszer. Fekete nadrág, földig érő fehér kotnyé, sárga gombos labjbi és ez alatt valami barna gyapofteléből készült ingforma újjas. Éppen mint mikor a bérkeosok fáznak s öltöznek fel, vannak a Csorvai kávéházi kartársúnak öltözete. Ez a te mai sorsod kedves pinczérség. Ha bohóc, vagy bírti másféle s utolsó szolgai rongyokba bujtának benneteket, elszivelni még azt is kénytelenek vagytok. A teljes erkölcsi megsemmisüléstől alig választ el (vagy tün nem is) egy lépés, becsülettek az emberek előtt pedig absolute nincs. De hogy e sötét realitert ne csak mi magunk tudjuk, rátok kényszerítünk venni olyan rongyokat, a mely külsőben is látni hagyja, hogy ti csakugyan műk se vagytok. Ezt a csunya kénysért alkalmazza Csorvai kávéház a nála alkalmazásba levő kartársainkra, a ki a régi hét-választó kávéházat nem rég renováltatta s nyitotta meg. Persze a felvett és mísem sejtő pinczerek kénytelenek felölteni a maga nemében páratlan és csupán Csorvai által feltalált anezugot és hordják emlyen a szükségést a distingvált kávéházi közönségnek. Nem tudjuk, de gondolatunk szerint Csorvai ur biztosan azt mérés képzelné, hogy a jó szegedi közönségnek majd az ily hóbotos reformátiókkal imponál. Pedig nagyon csalatkozik, mert azoknak van hálta Isten elég jó szemük, hogy bérkeosokat az utczán is látsassanak. Hanem azért az ilyen nem korszakosító feltévéseivel még azt elérheti, hogy a szakpinczerek (persze csak ha ezek azt megtudják) fittyet hányanak a Csorvai kávéházban meghonosított bérkeos ruhára. És a figyelmeket csupán is csak e végből hívjuk fel . . .

Az alkalusi Pincz. Aszt. Társaságok figyelmét felhívjuk az tuloldalán közölt Szeg. Pincz. Aszt. Társ. rendszabályaira, hogy azt netáni módosításokkal ellátva másolják le és alkalmazzák azt körülükben.

Tisztelettel felkértnék mindazok, kik az alanti két t. czimekről tudomással bírnak, hogy azok hol létét egy levelező lapon szerkesztőségünkkel tudatni sziveskedjenek. A keresetnek: Kulbach Márton, Heldt Imre.

Paprikás megrovási versek.

Voltam egyszer Bécsben,
Április havában,
Országát börtön
A Pannoniában
Furfangos egy úzlet,
Mint a szarka-fészék,
A szegény kolleját
Eszí ott a mérég.

A vendégek tofrongy
S illatos a ruha,
A szabó már régen
Meghalt, ki azt varrta.
Pipájok oly fájja
Mely két krajczárját kostál,
A dohány meg hármát,
Mégis büszkén pipal.

Íly tömjénezett legben járok s busan ciek,
E vén alakokra nézni szinte félek.
A peneszes ruhák kellemetlen vonta,
Mint a durva tubak az oromat vontja.

Hanem most hiálának — azaz: hogy zovognek
Es a pinczérre csak annyá ruformádnék:
„Hozzon vizet ez-azt, s ne oly lassan járjon!”
Es ha jézteni kell, szöknék amint tudnak,
Szegény pinczér kartárs de lát mi estáljon?

Költő Siposs Jenő Bécsben, a Pannonia kávéházban.

Három nyilrtéri közlemény.

Három oly nyilrtéri közleményt teszünk itt közzé, a melynek első és utolsóját Siposs Jenő kartársunk, a középsőt az elsőre vonatkozót Berger Lajos leendő pécsi kávék tettek közzé a Pécsset megjelenő „P. F.” című lapban. Megjegyezzük még, hogy az utolsó nyilrtéri közleményre a leendő kávék ur a felelettel adós maradt, azaz, hogy dísmerte Siposs Jenő igazságát.

Hogy ezen más és nem szaklaptól átvettettek a mi lapunkban helyén való-e közölni, azt hisszük, hogy igen; mivel lyeténkép olvasóink nem csak arról szerezhetnek tudomást, hogy ilyen Berger kávék urak (van ilyen, nem csak egy) milyen szegyenletes számitásokkal akarják kihasználni saját érdek- és a pinczérség, mint a szakfők rovására az oportunitást, de egyben arról is meggyőződhetnek, hogy mit érhet el csak egy mozgalmi bizottság és mi többet tehet majd a közjó érdekében a megalakítandó O. P. egyesület.

A 3 nyilrtéri közlemény, melyekből a konsekvenst a pécsi közönség, mint Berger Lajos leendő kávék is levonhatja — a következők:

Pinczerek és az új kávé!

Vannak emberek, kikben nagy a vállalkozó szellem. De vannak emberek, kik vállalatukat oly számitással kötik meg, mely számitásban piszkos jövedelmi források létesítése által akarja existenciáját megtámasztani. Így számitott Berger Lajos pécsi Royal-kávék ur is, hogy bizony sok 4500 forint bér fizetni a „Royal”-ért, de majd behozom azt „pinczéreimem”. Ugyan Berger ur 6 ft havi fizetés és 12 ft kosztépénz akarta felvenni pinczereit, holott tudja az egész világ, hogy Pécs is, hogy a fizetés minimuma kávéházi pinczereknek 15 ft és kosztépénz minimuma szinten 15 ft. Így módon akar a T. Berger ur 720 forintot behozni a drága bételből. De megkövetelt pinczereitől, hogy azok frakkban és fehér nyakkendőben és lakcipőben serevozzanak. Már most elképzelteti a m. t. pécsi közönség, hogy mily kötelezettséggé lesznek az új kávéházban a pinczerekkel szemben. És elképzeltető, hogy az a Tisztelt kávék ur milyen kávék és milyen más itallal fogja traktálni vendégeit, mert ha már a pinczereket is az aljából vilogítja, (mert tisztességes pinczér ily feltétellet üzletet el nem fogad) hogy akkor az árút is a legromyabb minőségéből fogja beszerezni, ha éppen valami jó is esz nála? — elképzeltető, hogy mily lesz annak az ára.

Az Új kávék ur ezen cselekedetét annál is inkább megbotránkozással vesszük tudomásul, mert tanulhatt edes atyjától, ki Eperjesen mintaszereleg vezető üzletét; jó hírnévnek örvend és pinczereinek tisztességes megéltetését ad.

az „Országos Pinczér Egyesület”

pécsi mozgalmi bizottságának titkárja.

Pécs, 1898. IV.28.

Siposs Jenő.

Pinczerek és az új kávé.

A „Pécsi Figyelő” ma este megjelent számában egy pinczér panaszát olvastam, hogy én május 29-én megnyitó új kávéházam fizetés, a magas bérösszeget némiképen behoztam, 6 ft havi fizetés és 12 ft kosztépénz fizetése mellett akartam pinczereket szegődtetni, de a pinczerek ilyen feltételek mellett nem hajlandók ajánlatomat elfogadni.

Nehogy Pécs sz. kir. város nagyérdemű közönsége, mely eddig meg nem ismerhetett, félrevezetessék, tartozom anyai fölvigasztalás szolgálati, hogy én nem is szándékoztam pécsi pinczereket foglagnodni, mert nem akartam senkit helyéről elszereződtetni, hanem már Budapestten szerződöttem kitünő pinczér személyzetemet, a budapesti fizetés-módozatoknál jobb feltételek mellett.

Szó sincs tehát arról a vádról, melylyel azért illet a nyilrtéző pinczér, mert vele nem bocsájtoztam komoly alkudozásba.

Hogy kikötöttem pinczereimnél a fővárosban is megkívánt lehető

Kánya éterem főpinczéri állását. *Röszler Sándor* főpinczér szaktársunk a napokban Szarvasról Szegedre érkezett. — *Bogner József* az O. P. E. leggyűzőbb híve, főpinczéri állást a Csorvay-féle szállodában foglalt. *Arany I.* ügybuzgó kurtársunk f. hó 1-én a N.-Váradi Félix-fürdőre utazik és állást foglal.

História. A budapesti mozg. bizottság alakuló értekezletén történt: Midőn az értekező elnöke Siposs Dezső ur ezen szavakat amlette, hogy a pinczérségnek nem csak közte vannak az ezen nevet nem érdemelő emberek, hanem a rendőrség gonoszítóknak naplójában is nagyon sok nevek (pinczér) ékeskednek, kiket mind ki kell válogatni, rostálni a pinczérségre. És ezt majd az O. P. E. létesítésekkel mind megtehetjük. . . Ekkor mintegy a ki valamit találva érzi magát, a jelenlévők közül felláll Gall Andor, a bpesti pinczér-egylet elnöke és minden szótérés nélkül ezen szavakat nyilvánítja:

T. uraim! Hát hogy jönnek ezek az idegenek ahhoz, hogy a mi békés fővárosi pinczér-élet és boldogságunkat mozgalmakkal feljálják?

Kell-e ehhez kommentár?

Az elnök kemény rendreutasító szavai után minden szó nélkül távozott a teremből, még csak nem is köszönt. (pinczér, mert senki sem helyesli a békés boldogságot, csak a bpesti pinczér-egylet elnöke.

A kis-czelli Pinczér-Astalt-Társaság jótékony czélu mulatsága sokkal jobban sikerült volna — írja levelezőnk, — ha a f. hó 19-én rendezett jót. czélu vigalmunk alkalmával az idő hirtelen kellenetelen esőre nem változik, a melynek behatásával kénytelenek voltunk azt a tigas ebédő helyiségben megtartani.

Mulatságunkra a kellemetlen idő daczára is sokan jöttek és ott t. főnökek, mint pinczér karunk teljes és a felsőbb osztály is szépen voltak képviselve.

A létesítendő O. P. E. javára rendezett és szépen sikerült kis mulatságunkra a következők fizettek f. l. l. kiknek a vigalmat rendező bizottság ez uton is köszönetét nyilvánítja.

Felül fizettek özv. Lakner Arnoldé Papa 4 frt, Fick Henrik, Hónik Samu, ifj. Tóri György, Drozsnayk Gábor főpinczér, Farkas János Kis-Czell 1—1 frt, özv. Deim Sándorné Kis-Czell 2 frt, dr. Géhn Lajos Kis-Czell 1 frt, Kis János Kis-Czell 1 frt 50 kr., Horváth József, Mirer Sándor, Szabó Lajos, Kolb Vilmos, Czidlik József, ifj. Hubert Sámuel, Rozenberg Lajos, Klauz József, Vadászai Pál Kis-Czell 50—50 kr., Schubert Peter 2 frt, Pócza János, id. Reidk Imre, Bóki Márton, Benkő Ferencz, Kelemen Tivadár, Spiller Ede, Hafner Ferencz, Sipócz Benedek, Meszaros János Kis-Czell 50—50 kr., Lóskai István Papa 50 kr., Győri Sándor Boba 50 kr., Gönye Károly Iszákia 50 kr., Viola Nándor N.-Dömök 50 kr., Schafhauser Ferencz Bpest 50 kr., Vild Károly Kis-Czell 20 kr., Deutsbauer Károly 20 kr.

A mulatság végétével a P. A. T. rövid értekezletet tartott, a melyen elhatározta, hogy a nemes és üdvös czélfára befolyt összeget addig is a Kemenes-aljai tak. pénztárhoz helyezi el, míg a köz. ontai mozg. bizottság az O. P. E. javára befolyó pénzek mint és hova helyezéseről intézkedik fog. Mely is a még befolyó pénzekkel együtt annak idején az O. P. E. alaptörvényéhez csatolás végett küld be a kis-czelli P. A. Tarsaság.

A kis-czelli P. A. T. a következő üdvözítő sürgőnyt és levelet kapta:

Pinczér-Astalt-Társaság

Kis-Czell.

B. meghívásukért köszönet és szíveslyes üdvözlötünk.

Győri Pinczér-Astalt-Társaság.

Tök. Rendező bizottság

Kis-Czell.

Ahálított a legnagyobb sajnálattal tudatom, hogy üzleti elfoglaltságom miatt a rendezendő mulatság nem veheték részt. Azonban ide mellékelve van szerencsém és igazi örömmel beküldtem 1 frt 50 kr. azaz egy forint 50 krajczárt azon nemes és magasztos czél javára, a mely egyenkem is és nem ily csekélységben fog részesíteni.

A legszebb sikert szívólv kívánom, maradtam
Kis-Czell, 1898. május 19.

Kurtársi üdvözlötlet

Farkas János,

közp. kávéh. főpinczér.

Öszinte elismerés. A Temesvároitt megjelenő „*Délmagyarországi Közlöny*” című napilap 118-ik száma „*Hírek*” rovatában minket, magyar érzelmű pinczér-séget a következő kellemesen érintő érdekes hírt olvassuk:

Hazañas főpinczér. Jólleső örömmel írjuk meg, hogy a pinczér-világban is akad magyarul érző ember. Magyar akar lenni, így kívánja a pinczér-egyletet vezetni, nem pedig németül, ahogy a temesvári pinczér-egylet cselekszi. A hazañas pinczér Tóth Kálmán, a „*Rezső trónörökös*” agilis főpinczére, a ki nem egyszer tanujelét adta már, hogy ő magyar és annak is akar maradni. Magyarsága mellett demonstráló levele, — melyet a tegnapi pinczér-gyűlés elé terjesztett — ekképpen szól:

Tisztelettel tudomására hozom a tek. Elnökségnek, hogy a f. évi január hónapban tartott közgyűlésen, a rédm rubizott ellenőri állásról ezennel lemondok. Teszem pedig ezt azért, mert életem az, hogy Magyarországon csak oly egyletnek borsódom rendelkezésére csakoly tehetőséget, mellyel a hivatalos nyelvi kizárólag uagyor.

Vajha a hazañas főpinczér tette követőkre találma!

Nem-e őszinte elismerés és megfeszítettetés ez a Délmagyarországi Közlöny, a nagy *hözönység* lapja részéről Tóth Kálmánunknak, annak a Tóth Kálmánnak, a kinek eddigi működés és cselekedetei közül mindig magasan kiemelkedve látszott az ő legszebb műve, a honszeretet szent erényének gyakorlása.

Vegyük csak ezt jól jegyelembe t. olvasók. Ha a most Debreczenben megalakított nyugdíj-intézetbe csak egy oly kissé feltűnő hazañas czélt is vettek volna fel a fő faktorok, a mely legalább engedett volna arra következtetni, hogy az áldásos működés mellett a hazañas eszme terjesztése is ápolgatva leendő, a legnagyobb erkölcs tekintély elérése első sorban is ezzel lett volna. Majd akkor a napilapok összeje is megemlékezett volna a debreczeni kongressusról, nem csak a debreczeni lapokon kívül az egy-kettő, a melyek sem tekintették azt valami komoly figyelemre méltónak. Tóth Kálmán egykor nem csak nagy szemleli tevékenységet fejtett ki a ny. i. létrejövésében, hanem anyagilag is, még pedig sokat áldozott, midőn az első, a szabadkai nyugdíj-alapot gyűjtő társaság megalakult és annak működés, mint alapszabályairól egy könyvecskét szerkesztett s adott ki és küldte meg saját költségén a magyarországi szakegyletek, városok és szaktársaknak a nyugdíj-intézeti eszme mielőbb megvalósulása érdekében.

Persze az ily valódi érdemeket nem szokták komoly figyelembe venni. Igaz, hogy ő a legutóbbi napokban visszavonult a jó ügy érdekében folytatott küzdelemtől, de a miért ezt tette, biztosan volt rá oka.

Az érdemeket tehát nem elfeledni, hanem azokat ha csak egyetlen egy elismerés szóval is, jutalmazni kell.

A D. M. K. a felsőbb osztály által olvasott lap elismerésben részesítette tisztelt szaktársunkat, mi pedig, kiknek elismerése amahoz képest már csak kicsiny lehet, hódolatunkat fejezzük ki a tettben nemes és a honszeretben nagy Tóth Kálmánnak.

Vajjon mit szól mindezekhez a *Temesvárcer Kellner Vercin* tisztelt előnöksége?

A világ első szakácsa és Vanderbill. A világ első szakácsa jelenleg a londoni Savoy-szálló konyháján működik, a kinek főztjétől nem csak a londoni gourmandok usznak a gyönyörben, de a kiről egyáltalán azt tartják, hogy nála nagyobb művész sem a jelen, sem a mult idők konyháin még nem működött. Mr. Joseph, az utólrhetlen szakács francia és mikor csillaga ezélt 6 évvel ragyogott fel Párisban s ettette az egész hasanak elől világot ámulatba, többször megtörtént, hogy Vanderbill, a new-yorki vasut-kerály átrándult yachtján Párisba, ha az volt a vágya, hogy jól ebédjejen. Vanderbilt végre is megnta a folyton ide-oda hajózást, fejedelmi ajánlatot tett a zseniális

szakács-művészek és New-Yorkba család. Mr. Joseph ettől fogva csak a dúsagazdag yankeket boldogította isteni ételével, a mi ugyan nem igen soká tartott; a nagy szakács érzékenyebb volt, mint egy primadonna és mikor a milliomos egy napon megengedte magának azt a vakmerőséget, hogy a lunchról lekészté, vége volt a jó barátságának közte és a konyha-király közt. De ekkor még csak sok kérésre megbocsátott a nagy szakács Vanderbiltnak, hanem mikor egy napon azt kívánta tőle, hogy számára egy tojást corned-beefből és sóskából állítson össze, mr. Joseph iszonyu dühbe jött és felháborodva felelt a nábobnak: „Hogya olyan paraszt ételt akar enni, azt csináltassa meg kertészevel.” És a legközelebbi gózzal visszatért Európába. Utközben egy hírlopó megintertvívő az onrézertében sértett szakácsot, ki aztán kiöntötte mérgét a habzóló yankeket ellen. „Amerikába nem való finom konyha, mert hogy tudnak méltányolni a finom ételeket és művészi kézzel összeállított menüt, mikor, mintha csak kergének őket, az ételeket egymástán úgy hajgadják be. *Emi lassan kell, a ki lassan eszik, az élvez csak az ételét és a hi így eszik, az sohasem mértéklen.*”

Csunya kényszer. Fekete nadrág, faldig érő fehér kötény, sárga gombos labpi és ez alatt valami barna gyapottóléből készült ingforma újjas. Éppen mint mikor a bérkocsiosok fíznek s ülöznek fel, vannak a Csorvai kávéházi kartársunk ötöltötte. Ez a te mai sorsod kedves pinczérsgé. Ha bohóc, vagy bármí másféle s utolsó szolgál rongyokba bujtának benneteket, elszívni még azt is kénytelenek vagytok. A teljes erkölcsi megsemmisüléstől alig választ el (vagy tán nem is) egy lépés, becsületük az emberek előtt pedig absolute nincs. De hogy e sötét realitert ne csak mi magunk tudjuk, rátköznyezintnek venni olyan rongyokat, a mely külsőtökben is látni hagyja, hogy ti csakugyan mi se vagytok. Ezt a csunya kénysért alkalmazzza Csorvai kávé és nála alkalmaszba levő kartársainkra, a ki a régi hét-választó kávéházat nem rég renováltatta s nyitotta meg. Persze a felvételt és kivételét pinczérké kénytelenek felölteni a maga nemében pártatlan és csupán Csorvai által feltalált anezugót és hordják emigyen a szakségést a distingvált kávéházi közönségnek. Nem tudjuk, de gondolatum szerint Csorvai ur biztosan azt merész képzalni, hogy a jó szegedi közönségnek majd az ily hóbortos reformatóriákkal imponál. Pedig nagyon csatlakozik, mert azoknak van hála Isten elég jó szemük, hogy bérkocsiosokat az utcén is láthassanak. Hanem azért az ilyen nem korszakosító feltéveivel még azt elérheti, hogy a szakpinczérké (persze csak ha ezek azt megtudják) fitytet hányanak a Csorvai kávéházban meghonosított bérkocsios ruhára. És a figyelmeket csupán is csak e végből hívjuk fel . . .

Az alakuló Pincz. Aszt. Társaságok figyelmét felhívjuk az utódlalton közzét Szeg. Pincz. Aszt. Társ. rendszabályairra, hogy azt netáni módosításokkal ellátva bemutolják le és alkalmazzák azt körükben.

Tisztelettel felkérnek mindazok, kik az alanti két t. czimekről tudomással bírnak, hogy azok hol létét egy levelező lapon szerkesztőségünkkel tudatni sziveskedjenek. A keresettek: Kulbach Márton, Heldt Imre.

Paprikás megrovási versek.

<i>Voltam egyszer Bécsben,</i>	<i>A csudlén tojrongy</i>
<i>Április havában,</i>	<i>S illatos ruhá,</i>
<i>Országút korlton</i>	<i>A szabó már régen</i>
<i>A Pannoniában</i>	<i>Meghalli, ki azt varrta.</i>
<i>Furfangos egy újlet,</i>	<i>Paprikás oly fajtá</i>
<i>Mint a szarba-fészek,</i>	<i>Mely két krajczárt kostál.</i>
<i>A szegény kollegát</i>	<i>A jóhany meg hármat,</i>
<i>Észí ott a megér.</i>	<i>Mégis büszkén papí.</i>

*Íly fönyjézt legben járok s busam élek,
É név alakokra néni szente félek,
A peneszes ruhák hullatlon volta
Mint a durva tubák az aromát vonja.*

*Hanem most kiáltnak — azaz hogy szörvénk
És a pinczérre csak annyig raformédnek:
„Hozzon vizet ez-azt, s ne oly lustán járjon!”
És ha fizetni kell, szöknék amint tudnak,
Szegény pinczér kartárs de hát mit csináljon?*

Költé Siposs Jenő Bécsben, a Pannónia kávéházban.

Három nyílttéri közlemény.

Három oly nyílttéri közleményt teszünk itt közzé, a melynek első és utolsóját Siposs Jenő kartársunk, a középőt az elsőre vonatkozott Berger Lajos leendő pécsi kávé s tették közzé a Pécsset megjelölő „P. F.” című lapban. Megjegyezzük még, hogy az utolsó nyílttéri közleményre a leendő kávé ur a felelettel adó maradt, azaz, hogy dílmerte Siposs Jenő igazságát.

Hogy ezen más és nem szaklapról átvettek a mi lapunkban helyén való-e közölni, azt hisszük, hogy igen; mivel illetéknép olvasóink nem csak arról szerezhetnek tudomást, hogy ilyen Berger kávé urak (van ilyen, nem csak egy) milyen szegényletes számításokkal akarják kiharaszálni saját érdek- és a pinczérsgé, mint a szakfők rovására az oportunisták, de egyben arról is meggyőződhetnek, hogy mit érhet el csak egy mozgalmi bizottság és mi többet tehet majd a közjó érdekében a megalakítandó O. P. egyesület.

A 3 nyílttéri közlemény, melyekből a konsekvent a pécsi közönség, mint Berger Lajos leendő kávé s levonhatja — a következők:

Pinczérké és az új kávé!

Vannak emberek, külön nagy a vállalkozó szellem. De vannak emberek, kik vállalatokat oly számításal kötik meg, mely számításban piszkos jüvedelmi források létesítése által akarja existenciáját megtámasztani, így szamított Berger Lajos pécsi Royal-kávé s ur is, hogy bizony sok 4500 forint bért fizetni a „Royal”-ért, de majd behozom azt „pinczérreim”. Ugyanis Berger ur 6 fti havi fizetés és 12 fti kosztpénzt akarja felvenni pinczérreit, holott tudja az egész világ, egy Pécs is, hogy a fizetés minimuma kávéházi pinczérkének 15 fti és kosztpénz minimuma szintén 15 fti. Így módon akar a T. Berger ur 720 forintot behozni a drága bételből. De megköveteli pinczérreitől, hogy azok frakkban és fehér nyakendőkben és lakcipőben szerviozzanak. Már most elképzelheti a m. t. pécsi közönség, hogy mily kötelezettséget lesznek az új kávéházban a pinczérkékel szemben. És elképzelheti, hogy az a Tisztelt kávé ur milyen kávé s milyen más itallal fogja traktálni vendégeit, mert ha már a pinczérkéket is az aljából válogatja, (mert tisztességes pinczér ily feltétellel üzletet el nem fogad) hogy akkor az áruit is a legnagyobb minőségűből fogja beszerezni, ha éppen valami jó is esz nála? — elképzelhető, hogy mi lesz annak az ára.

Az Új kávé s ezen eszelekedt annál is inkább megbotránközzáll vesszük tudomásul, mert tanulhattok édes atyjától, ki Eperjesen mintaszereleg vezető üzletét; jó hírnévnek örvendő és pinczérreinek tisztességes megélhetést ad.

az „Országos Pinczér Egyesület”

pécsi mozgalmi bizottságának titkárja,

Pécs, 1898. IV. 28.

Siposs Jenő.

Pinczérké és az új kávé.

A „Pécsi Figyelő” ma este megjelent számában egy pinczér panaszát olvastam, hogy én május 29-én megnyitott új kávéházam részére, hogy a magas bérosszaget némiképen behozzam, 6 fti havi fizetés és 12 fti kosztpénz fizetése mellett akartam pinczérkéket szegődetni, de a pinczérké nyen föltelek mellett nem hajlandók ajánlatomat elfogadni.

Nehogy Pécs sz. kir. város nagyérdemű közönsége, mely eddig meg nem ismerhetett, félrevezettség, tartozom annyi fölvilágosításal szolgálni, hogy én nem is szándékoztam pécsi pinczérkéket foglaldani, mert nem akartam senkit helyőrtől elszorítottatni, hanem már Budapestten szerződöttem kitünő pinczér személyzetemet, a budapesti fizetés-módozatnál jobb föltelek mellett.

Fizetés tehát arról a vádról, melylyel azért ílett a nyílttérő pinczér, mert vele nem bocsajtkoztam komoly alkudozásba.

Hogy kikötöttem pinczérreimnél a fővárosban is megkívánt lehető

legtisztességesebb külső megjelenést, az természetes, mert tudom, mivel tartozom oly előkelő közönségnek, mint a pécsi.

A mi a nálam kiszolgáltatandó kávé és ital minőségét illeti, arról közönségem meg fog győződni. Ma csak annyit legyen szabad megjegyezni, hogy budapesti és eperjesi üzleteink e téren is első rendű hírnévként örvendnek.

Pinczerekkel polemizálni nincs és nem is lehetett szándékom, hanem, ép azért ezen kijelentéssel nem is akarok más czélt elérni mint hogy Pécs igen tisztelt kávéháza járó közönsége viseltségek bizalommal törökveim iránt. Mindent el fog követni, hogy annak igényeit minden tekintetben teljesen kielégítessem.

Pécssett, 1898. április 29.

Berger Lajos,

a Royal kávéház tulajdonosa,

Pinczerek és az új kávé.

A „Pécsi Napló” tegnap nyíltírú rovatában az új kávé azon valótlan kijelentését mérészelte használni, hogy én azért emeltem vádat ő ellene, mert velem nem bocsájtkozott komoly alkudozásba. Ezen légből kapott állításra kijelentem, hogy én meg se kezdtem az alkudozást, minekután szerződésleg felvettem Szécsen fürdőre. Különben is Berger ur megnyitandó üzlete az én igényeimnek távolról sem megfelelő, hogy én csak arra gondoltam volna is, hogy Berger ural kapjak alkalmazást. Berger ur azon állítása, hogy már Pesten első rangu pinczerekből személyzetét összeállította, szintén a legkorábbiakból valótlanság, melyeket azon levelekké tudok bizonyítani, melyet hozzám a brdapesti elhelyezteté intézetek azon kérdéssel intéztek, hogy igaz-e, hogy Pécssett annyi az éhező pinczér, hogy képesek lennének Berger urnak hat forintért dolgozni? Mert midőn a Pesti elhelyezteté intézetek kikébe Berger ur pinczerekét folyamodott, őt elutasították, azon kijelentést használta: hogy Pécssett annyi az éhező pinczér, hogy fizetés nélkül is kap tuezatszámra, hogy innen akarta felvenni személyzetét?

Bizonymit Horváth Mihály Otthon kávéház főpinczérjével kit második kávé pinczérnek már fel is fogadott, csakhogy Horváth ur, midőn már munkakönyvét átnyújtotta, tudta meg, hogy az új kávé mennyi fizetést akar neki adni. Természetes, hogy az üzletet el nem fogadta. Stiaszny Károly Hajó szálloda főpinczérje pár nappal ezelőt mondta a kávésnak, hogy adjon tisztességes feltételeket pinczérnek, különben nem kap tisztességes embereket. Stiaszny urnak ezen tanácsára szintén azt válaszolta az új kávé, hogy ő többet fizet mint hat forintot nem hajlandó.

Sok szavazható uriemberrel tudam meg bizonyítani állításom valóságát, de elégségesnek tartom a felsorolt bizonyítékokat arra, hogy Berger ur nyilatkozatát teljes értelemben valótlannak nyilvánítsam.

Hogy Berger ur hazugsággal czafálja meg az ellene emelt vádat, még sem remélnem volna. Hogy Pesten egy ezer forint óvadékkal főpinczért felfogadott, arról szintén tudomásom van.

Siposs Jenő.

Pinczér asztaltársasági rendszabályok.

1. SZAKASZ.

A pinczér asztaltársaság czéjja és teendője az egymás közti jó viszony, ismeretség és önművelődés fejlesztése: a pinczér szakmába vágo közhasznu intézmények ápólása és művelése, valamint az „Országos pinczér-egyesület” mozgalma előkészítése és az arra való felügyelet, melyekből kifolyólag a pinczér asztaltársaság választ magának elnököt, alelnököt, titkárt és pinczértárnokot, kik egyszersmind választmányi tagok is.

2. SZAKASZ.

a) Az elnök, mint az A. T. feje, tartozik minden összejövetelnél megjelenni, s az összejövetelek alkalmával a szószas rendet fenntartani és minden felszólalások és indítványozásoknál döntő szerepet venni;

b) az alelnök, az elnök meg nem jelenése esetén végzi a fenti teendőket és gyakorolja az elnök jogát;

c) a titkárnak kötelessége minden összejövetelről jegyzőkönyvet felvenni, a mely jegyzőkönyv a jelenlévő tagok által hitelesítettik, azonkivül az A. T. tagjait nyilvántartartani, a levelezéseket végezni, nemkülönbön mindenekről rovatot vezetni bizatik meg;

d) a pinczértárnok, ki az A. T. pinczértára kezelésével bizatik meg, kötelessége az A. T. névsorait rendszeren felolvasni és arról rovatot vezetni, nemkülönbön az elmarasztalási könyv vezetésével bizatik meg a bevételek, esetleges kiadásokról rendszer könyvet vezetni, a pinczér kezelésért felelősséget vállalni, továbbá a pinczér mennyiségét az összejövetel berekesztésekor ismertetni tartozik.

3. SZAKASZ.

Az A. T. tagjai kizárólag csak a pinczér szakmába tartozók lehetnek.

4. SZAKASZ.

Az A. T.-ba a tagfelvétel a választmány bejegyezésével történhetik.

5. SZAKASZ.

Az A. T. heti rendes összejöveteleit mindig (hétfőn) este 10 óra után tartja, helyét mind n hónapban változtatva és ha az összejövetel akadályba ütköznék, arról a tagokat az elnökség értesíti.

6. SZAKASZ.

Alapító- és rendes tagok.

Az A. T. alapító tagja az, a ki a tagsági felvételnél egyszer s mindenkorra 20, rendes tag az, aki hetenként rendszeren az A. T. pinczértárába 4 fillért befizet.

7. SZAKASZ.

A. T. jelvényei.

Az A. T. tagjai ugy a heti rendes összejövetel, valamint minden más ünnepség alkalmával a P. A. T. (Magyarország színeivel) zománczott gombalaku jelvényét látható helyen viselni tartozik.

8. SZAKASZ.

Elmarasztalások.

a) Négy fillérben (2 kr.) marasztaltatik el az a tag, ki az összejövetelről elmarad és erről az elnökséget nem értesíti;

b) két fillérben az a tag, ki az összejövetel alkalmával idegen szót használ;

c) két fillérben az a tag, ki az elnököt, alelnököt, titkárt, pinczértárnokot az összejövetel ideje alatt más néven szólítja meg;

d) a ki az A. T.-ből kilépetést jelenti be, 3 hónapig terjedő időre a rendes tagsági díjat megfizetni tartozik;

e) ötven fillérben az a tag, ki az A. T. jelvényét a fennelített alkalmakkor viselni elmulasztaná.

9. SZAKASZ.

Az A. T. pinczértárából a tagsági és elmarasztalási díjak fejében befolyt az esetleges kiadások után fennmaradt összeg minden év végén az A. T. által kijelölendő czéjra forditatik.

Szerkesztői üzenetek.

Bojlan Zs. Nem vonjuk kétségbe szavait és meg vagyunk győződve, hogy bensőjében csak egy torzcskiz a jó megvalósulására, mint azok, a kik ott voltak s vannak. A kibén pedig így némes éretek, égnék az nem fogja elmulasztani azokat a pillanatnyi eszekeket, a melyeket azon kívül is még tin több sikerrel lehet tenni a szent ügy érdekében. Igazan sajnáljuk a vesztett nagyot.

N. N. előzetes: Ilyen már na-nyon sok volt. Sp. . . sem körülök a töbtenél. Téma annyi, hogy rengeteg. De magyar nevet is kérek.

Opész T. K. Ment-e? Mint vannak ott a magyarok. . . .

Lengyel M. Ny. a. Ők nagyon nagy lelki szegények. Az ilyenekkel a jót megértetni sokkal: éhezőbb, mint a kis gyermeket beszélni tanítani. O nekik egy anny szent Jánosra volna szükség, ilyen pedig már nem igen lehet kapni a piacon. Lelkeségéért üdvözlöztünk és csak ne esádjedünk.

K. Kassa. Mi küldték, de meg nem kaptuk. Pedig ugyancsak előkészültünk rá a várakozások nagy seregével.

Böcz. Miskolc. Mulik az idő, úgynek nem halad, a szent buzgalma kibeni tértek. Mi lesz v link? . . .

B. D. Kecskeméti. Még most se jött! A hirt zsekte o t vannak.

Drojkák Pilsa hal lát majd csak a jövő számmunkban siratjuk és olvassuk fel testamentumát.

Sírgyőny! A bpesti p. aszt. társ. gyülekező helye nem a Wurglics-vendéglő, hanem a kerepesi-úton levő Mátyás király kávéház.

A MAGYAR ORSZÁGOS PINCZÉR-EGYESÜLET ALAPSZABÁLY-TERVEZETE.

(Vége).

13. a jogtanácsos évi tiszteletdíja . . .

14. egyleti szolga évi bére . . .

15. a számvizsgálók napi díja . . .

Az egyleti alelnök, másodfelügyelő, másodkönyvtárnok csak az esetben részesülnek díjazásban, ha állandóan helyettesítenek, vagyis ha azon állás tisztviselője elhagyná tisztét, vagy lemondana állásáról, vagy egy hónapra tul beteg volna, mert állásuk tisztviselési lévén s mert az illető tisztviselőik kötelességek helyettesről gondoskodni.

A szakbírószágok működése egyleti közérdek lévén, tagjai fizetést nem kapnak.

Megbetegedett tisztviselők, ha kívánják, úgy mint a r. tagok a 41. §. szerint segélyben részesülhetnek.

2. rész. Az egylet kiadásai.

83. §. Az egylet állandó és költségeloirányzat-szerű kiadásai a következő czimek alá soroztatnak:

I. Igazgatás.

A) Központi vezetés:

1. Igazgatósági kiadások:

a) a 82. §. 1—9. I. alatt felsorolt fizetések és tiszteletdíjak;

b) irodaátalányok;

c) fűtés és világítás;

d) tisztántartás.

2. Kezelési kiadások:

a) számvévo osztály irodaátalánya;

b) számvizsgálók napidíjai;

c) bejelentő és elhelyező iroda irodaátalánya.

3. Fenntartási kiadások:

a) jogtanácsos díja;

b) orvos díja;

c) önképző-kör felszerelése;

d) az egyleti helyiségek berendezése;

e) szolga fizetése;

f) egyleti helyiségek bére;

g) fűtés és világítás;

h) segélyezések;

i) egyleti szaklap szubventiója.

4. Előre nem látható kiadások:

B) Fiókvezetés.

a) főfelügyelő fizetése;

b) főfelügyelő utazási átalánya;

c) fiókvezetők fizetése;

d) fiókvezetők irodaátalánya;

3. rész. Költségeloirányzat.

84. §. Az egylet bevételéről és kiadásairól minden következő évre a számvévo osztály költségeloirányzatot készít és azt jóváhagyás végett a rendes évi közgyűlés elé terjeszti.

4. rész. Vagyon.

85. §. Az egylet vagyonát képezik:

a) a leltári tárgyak;

b) vásárolt ingatlanok;

c) az egylet haza;

d) pénzbeli tőkéje;

5. rész. Az egylet jövedelmei.

86. §. Az egylet állandó jövedelmeit képezik:

1. Állandóak:

a) a pártoló tagok tagdíjai;

b) a rendes tagok tagdíjai;

c) a gyűmölcsöző tőkék kamatai;

d) bérbeadott ingatlanok bére.

2. Időlegesek:

a) alapító tagok adományai;

b) tiszteletbeliek adományai;

c) egyéb adományok;

d) pinczérvigalmak jövedelmei;

e) bírság pénzek.

VII. Fejezet.

Az egyesület vagyonának gyűmölcsöztetése:

87. §. Az egylet pénztári főlös készletét az elnök utasítására a pénztár valamely hazai pénztáratéttel elhelyezi.

Szükség esetén pedig a pénztárnok jelentése folytán az elhelyezett pénzekből kiutal a pénztárnok kezéhez.

88. §. Felhatalmazatik az elnök, hogy az egylet főlös készletén jövedelmező ingatlanokat, értékpapírokat vásárolhat, mire névze azonban a közgyűlés utólagos jóváhagyását ki kell kérnie.

89. §. Mindazonáltal az egyesületnek első sorban az a célja lévén, hogy a főlös pénzkészletből oly tőkét gyűjtjön, a melylyel Egyesületi házat vásárolhasson és egy orsz. pinczér szakiskolát létesíthessen Budapesten; addig, míg ezen tőke együtt nem lesz. fekvő ingatlanok (szántóföldek) vásárlása mellőzendő.

VIII. Fejezet.

Különös intézkedések:

90. §. Az 1891. évi XIV. t. czikk alapján felállított »Ker. betegsegélyező-pénztár.

Miután a M. O. P. egyesület rendes tagjainak munkaképtelenségük s betegségiik esetében állandó segélyt nyújt s őket oly ellátásban részesíti, mint a »Ker. betegsegélyező-pénztár«, ennél fogva az egyesület kieszközli a miniszternél azt, hogy annak kötelező betiteléséi és tagsága ahl felmentessenek.

(Figyelemzető megjegyzés! Az alapszabályokat összeállító közgyűlésen összehasonlítandók a Ker. betegs. pénztárak alapszabályainak a segélyezésre vonatkozó intézkedéseivel ez alapszabályoknak ugyanazon intézkedéseivel s ezen intézkedések ugyanazon kedvezményeket tartalmaznak, mint a ker. betegsegélyező pénztárak intézkedéseivel, mivel kisebb kedvezmény esetén a miniszter azt nem hagyja jóvá, illetve az egylet tagjait nem menti fel a Ker. betegsegélyező-pénztár tagságától.)

91. §. Az egylet működésének megkezdése.

Az egylet működését megkezdi, ha

1. alapszabályait a miniszter jóváhagyja;

2. a 90. §-ban említett kérelemnek helyt ad és

3. ha a 63. § intézkedése szerint tisztikara elő van készítve.

92. §. Létező pinczér egyletek felosztása.

A már fennálló és működő vagy szünetelő összes pinczér egyletek a M. O. P. egyesület megalakulásával és illetve működésének megkezdésével megszünteknek

tekintendők. Miért is az egyesület elnöke felterjesztést intéz a miniszterhez, hogy a még létező és fennálló szombathelyi, soproni, győri, pozsonyi, szegedi, debreczeni, szabadkai, kassai, aradi, miskolci, brassói stb. egyesületeket oszlassa fel és adja át vagyonait a kötelezettségekkel együtt a M. O. P. egyesületnek.

IX. Fejezet.

93. §. Tagsági és munkakönyv.

Az egyesület r. tagjai az egyesület által az ipartörvény határozmányainak figyelembe vétele mellett kiadott munkakönyveket kapnak, melyek egyszersmind tagsági könyvek is.

A könyvekbe a törzskönyv folyószámán kivül tartalmazza a tag nevét, illetőségi helyét, születése idejét és személyleírását.

Tartalmazza továbbá a szolgálatra vonatkozó bejegyzésekre szánt rovatokat és végül az alapszabályoknak a tag igényeire és kötelezségeire vonatkozó szakaszait.

X. Fejezet.

Törzskönyv.

94. §. Az egyesület összes tagjainak időszertit nyilvántartására törzskönyvet szerkeszt és vezet.

A törzskönyv következő rovatokkal bír:

Folyó szám, a tag neve, tagsági, minőségi, szolgálati minősége, életkora, (születési éve) illetősége, tagság kezdete, tagság megszűnése és ennek oka. Jegyzet.

XI. Fejezet.

Alapszabályok joghatálya.

95. §. Ezen alapszabályok ható érvényűket csak az egyesület fennállása után 3 hó és illetve 1 év múlva nyerik (lssd 63. 40. §-okat) és visszaható erővel vagyis joghatályal nem bírnak.

XII. Fejezet.

Kormány felügyelet.

96. §. Ha az egyesület az alapszabályokban meghatározott hatáskörét meg nem tartaná, vagy túllépné s a mennyiben működésének folytatása által az állam, vagy az egyetemi tagok vagyoni érdeke veszélyeztetnék: a m. k. kormány által működésében azonnal felügyelteszhetők az elrendelendő vizsgálat eredményéhez képest véglegesen feloszthatók, vagy az alapszabályok

legfontosabb megtartására, különbeni feloszlás terhe alatt kötelezhető.

Azon esetber, ha az alapszabályok valamelyik §-a valamely alkotott törvény intézkedése miniszteri vagy közigazgatási hatósági rendelet kibocsátása által lényegében érintetnék, a vonatkozó § és a vele összefüggő szakaszok megfelelően módosítandók.

A budapesti kereskedelmi és iparkamara hatáskörét ezen egyetere ki nem terjesztheti s az egyesület semmilyen ipartestülettel összekötöttesbe fogak nem helyezi s ipari ügyeiben a budapesti városi főkapitányság mint I. foku iparhatóság jogi ügyköréhez csatolja.

XIII. Fejezet.

97. §. Az egyesület feloszlása.

Az egyesület feloszlását közgyűlése kimondja, ha azt szükségesnek találja és ha azt az előbbi § szerint a kormány elrendeli.

A feloszlató közgyűlésen a rendes tagok ² /3-ának jelenléte szükséges: ha az első felhívásra e szám nem jelennek meg, akkor legalább 14 nap eltelté után újra összehívott közgyűlésen a jelenlévők számára tekintet nélkül érvényes határozat hozható és a feloszlás kimondható.

Feloszlás esetén a felszámolás és a terhek kiegyenlítése után fennmaradt egyetemi vagyon valamely pénzintézetbe elhelyezendő és a betéti könyvecské a I. foku iparhatóságnál teendő letétbe, megőrzés végett. Ezen vagyon 10 éven belül a fővárosban újra alakulandó s más egyesülettel függetlenül szervezett s a jelen alapszabályok szellemének és céljainak megfelelő pénzérkegetnek adható át.

Ha azonban az egyesület feloszlásától számított 10 év alatt ily egyesület nem szervezetenék és létre nem jönne: az egész összeg a magyar kormány beleegyezésével első sorban elagott s segély nélkül álló, sanyalódó pénzérkek segélyezésére s csak másodsorban magyar közmívelődési célokra fordítandó.

XIV. Fejezet.

Befizetés.

Ezen alapszabályok a n. m. k. belügyminister által történt jóváhagyás után érvényesek s azoknak módosításához mindenkor a belügyministerium helybenhagyása szükséges.

Kelt

Komáromban egy rég fennálló és ujonnan berendezett, jól jövedelmező kávéház családi viszonyok miatt olcsó áron azonnal eladó.

Felvilágosítást kiadóhivatalunk nyújt.

Schwarz Miksa

uri és női cipész

Szeged, Kölcsey-utca 12-ik szám.

Ajánlja a t. szállodai, kávéházi és vendéglői uri és női alkalmazottaknak a legjobb anyagból készült lábbelijeit.

A t. cipész urak által Szegeden legjobbnak elismert lábbelijeit szállítója

Érzékeny lábakra különös gond fordítottatik.

Staflner **Sebestyén**

első alföldi vésnökü müterme

Szeged, iskola-utca 9. sz.

Ajánlja magát mindennemű vésnökü munkák legszébb és legolcsóbb kivitelére, u. m.: monogrammok evőeszközökre, fehérneműk bélyegzése szállodák részére kitérülhetlen jelző tintával, ruggyanta-bélyegzők, kivágott ezüst monogrammok szivartárczákra.

A tek. szegedi Pinczér Asztaltársaság jelvényeinek szállítója. 4

szinben zománczozva.

Étlapokat Meghívókat

Tánczrendeket a legszebb kivitelben és jutányos áron készít Schulhof Károly könyvnyomdája

SZEGEDEN, Kölcsey-utczá 7. sz.

1. évfolyam.

2. mutatószám.

1898. JUNIUS 1.

SZÉP VILÁGOK.

AZ „UKOR” ORSZ. PINZÉR-LAP SZÉPIRODALMI MELLÉKLETE.

Kiadók az „UKOR” szerkesztőségben
(Polgár-17. sz.) Kúldandók.

Polgár szerkesztő:
ETLÖR GYÖZÖ.

Működés helyének igazgatója:
Feh. (10-6), 30-an.

Piros pánkföld magja.

Stán! con, szívesen elhívték az estét,
A magunk után elege jótan firták tőse;
De mi mily undokogor magy adófogalm általuk,
Tömbökön azt senk tudniék mit csináltak... ?
Kivált! veszen, magy most is az unatkoz firtja... ?
Holnap keszen piros pánkföldi csodaszómagj!

„Mi tessz meggyesek... ?” ok, édes magyabank!
Hova szőve, — éjje hat a magyosmagok;
Allok! hangyák s karmok hajrá! szőve,
Kivált! is me tőve az odáson kőve... ?
Az okos az igyék foglalkozni magyosmag;
Holnap con a piros pánkföldi csodaszómagj!

Ezerötszázad minden, megesszél a szű s tőve
Bőszőlő a firtan a hadyogok által;
Jómagok unatkozni a hadyogok szőve!
S mosté igényelődnek a magyosmagyok;
Mag a szőszelődnek hangyák magy kőve...
Holnap keszen piros pánkföldi csodaszómagj!

De az éjje élmény s hajnyálk tot az szem,
Bőszőlők a firtogok édes kőve szem;
S most a csillag-éjje éjje jótan jótan kőve!
„Kivált! veszen! veszen! s piros pánkföldi csodaszómagj;
A magyosmagyok szőve a hajnyálk magy...
Ma con piros pánkföldi híves csodaszómagj!

Haj, gyorsan unatkozni, magy a magy jótan szem kőve,
Allok! kőve! kőve! kőve! kőve! kőve!
Ezerötszázad éjje a firtogok jótan;
Kivált! veszen! veszen! veszen! veszen!
Ponyg magyos unatkozni veszen a kőve!
Ma con piros pánkföldi híves csodaszómagj!

Haj, szemem tőve magy jótan veszen;
Firtogok, ha szűve is firtogok jótan;
A kőve a firtogok szőve kőve általuk;
Kivált! veszen, magy most is a szemek... ?
Kerem, magy unatkoz a magyabank jótan...
Ma con piros pánkföldi híves csodaszómagj.

De magy hangyák szőve a firtogok által;
Magy hangyák hangyák éjje általuk;
Magy a firtog a magy szőve kőve általuk;
Kivált! veszen! veszen! veszen! veszen!
Nagye okos szőve a csodaszómagy magy;
Ma con piros pánkföldi híves csodaszómagj!

Készítők készítők a magyos magyok,
Édes magyok magyos magyos magyok;
Kivált! veszen! veszen! veszen! veszen!
Magy hangyák a magyos magyos magyok;
„Szűve pánkföldi szőve a hajnyálk magy...
Ma con piros pánkföldi híves csodaszómagj!

Mi firtogok unatkozni a szem magyok;
S most unatkoz unatkoz a magyos magyok;
Hajnyálk magyos magyos magyos magyok;
De volt éjje a hajnyálk a hadyogok;
Virtan, a magyosmagyok unatkozni kőve! kőve! kőve!
Magy, had magy is piros pánkföldi csodaszómagj!

Haj a szűve is kőve a magyos magyok;
S magyos magyos magyos magyos magyok;
Kivált! veszen! veszen! veszen! veszen!
Kivált! veszen! veszen! veszen! veszen!
Magyos unatkozni a szem a firtogok;
Magy volt piros pánkföldi híves csodaszómagj!

*Régi híres püsködök, utógnak hallatára
Leboreu társzt az úrban mosogató;
Fruu néz-sok, szegény, áras hűdítőknek,
Hed vengők akkora legények, fátangok . . .
Hova tündér boldog ipercnek éltam maifra
S gyönyörű életnek legszebb esztendőmre,
Fruu püsködök májja . . .!*

Flóraffy Gy.

Az éjjeli haragszó.

Angyom meséiből.

I r j a : B o t o z .

II.

Az uram elnevette magát.

„Mese, mese, mess kenyeret . . .”

és még ezt is hozzá tette: „A mesének az asszonyok a kifundálói és azoknak ez olyan, mint a gyerekeknek a földlen turós mácsik. Az imádság és a templombi járás helyett előbbre való nekik a mese mondás, meg a mese költés.”

De erre már osztán megharagudtam az én bölcs uramra.

„No várjon csak kegyelmed!” — mondtam neki nem igen barátságosan. Estére, a mint a gróf mondta, a pánduroknak elreveztem a hatulós szobát, a bakterek, straszak kilencez óra felé már a tisztartó házban voltak és a korcsnát pedig még estendőn bezarattá az uram. Kilencez óraker még csak egy lelek szava se hallatszott; sófét volt mindenütt, mint a pokol. Leköltött az egész falu.

„Hát a bró meg bróné asszony! . . .” — Angyom dühösen pillantott a bele kérézősködők felé . . .

„En ugyan lefeküdtem, hanem aludni egy eszpetet se bírtam, bár hogy is akartam ezt. A pándurok kilencez óra

után hurgták el házunkat és ment velük az uram is vizgázni a esőnélességre. „Hova mennek? . . .” kukkantott bele megint valaki.

„Ugyan no mit! ságorasszony, ne legyen olyan tűrhetetlen! unatús renndre angyom lykép a kíváncsiszkodót és folytátú:”

„Épen el akartam szendertüni, mikor egyszer csak jön az uram lélek-szakadva valtkonnan és szó! hozzám: „Anyjuk, kelf fel . . .!”

Szóval se kérdeztem, hogy mért keljek fel. Egy-kettő alig telttel, már felöltözököltem. Mosolyogva kérdeztem az uramtól:

„Sokan leszünk?”

„Csak gyere” — és emől egy szó! se mondott többet. Láttam, hogy meg volt zavarodva. Hja, de volt is rá oka. A gróf szögörü és hatalmas volt. Mint a tűzföl, félt föle minden jobbagy. Az én birómnak se igen járhatott ekkor külön gondolat a fejébe.

Künn az utczán mintha csak vic-szoraidó volt volna. Minden házmal égett a mecess, vagy a fagygyu gyertya. A világos ablakok alatt pedig, előttünk-utánunk menek sietve a templomban. No meg so se láttam ilyen járást. Pedig karácsony, husvét és pünkösökör csak meg szokott indulni a fadu. De hát még mily nagy lett dühöködösöm, hogy a templombhoz értünk. Egész tömve, zsúfolva és egymás hátán voltak a népek. Bizony, ha bíróné nem lettem volna, hát én is csak olyan szépen kiszorulok, mint a többi sok. Csak nagy nehezen, igazi küzdelemmel juthattunk az uram-mal valahogyan az oltártól nem messzi.

minden további kérézősködésnek, be-sietet az udvarba, hol már a tyúkok, ludak, fiók pulyka és apró révezők szaludtak előbe és csipkedték, ringattak a szökényjárt, miközben az udvarra hangok közé vegyült a tyúk koldosolás, a réze hápolás és az öreg ludaknak gátogtásai.

K Ö L T E M É N Y E K .

Ira: Tardy Gábor.

Csak tudniak . . .
Csak tudniak elféltak leged,
Hogy a szírem ne féljék úgy éréd,
Baldog tudniak ismét tóban
Ha elféltedek,
Nem iszótárem a szíremet
Szíremem vagy éréd.

Zöld körültem az egész fal.
De nem tudlak addig elfélted,
Míg a srába le nem foglak lmat,
Ott a csomók örvösöléd,
Amindak elfélted,
Nem zreg többé ajkainom,
Hogy zreg szeréled.

Zöld körültem az egész fal.

Zöld körültem az egész fal,
Kivált minden bokorra:
Vígán júllok, vígán dalol
Minden kényen madárra.

Hangzók sorra az egész fal,
Mint a szék boldogságát
S a szép boldogságot
Az ég ragyogta borít.
Csak én vagyok egy e fájón,
Kinek nincs boldogsága,
Kinek nem torom már többet
Az élet rosszajfán.

Csak én vagyok a bírtól,
Nemsem öbör arandú;
Nincsem, mivel még léteue
Nyugtaltat has szíremek.

Értek szírem a bírtól,
S ön, pándurok végtelen —
Féltam, add vissza ró! —
És domptelidus féltemen.

Vagy ha immár ó az anyam
Soha többé nem lebed,
Vadd el Isen! . . .? / ed el est a
Késért déltém . . .!

A hallgatósághol már-már elhang-zóban volt egy-egy belekötögés szó, mikor ángyom hírtelen haragossá vonta össze szemöldökét és mondta tovább:

— Míg ott szorongva néztek kan-torunknak az oltár előtt ide-oda sürgős-forgásút, mi közben a templom minden gyertyái meggyújtattak, egyszerre csak suttogás és mozgás támad a gyüleke-zetben és személt mindenké a sekrestye felé fordítá.

— Gyönyörű és a profleisszony, — hangzottak ily halk suttogó szavak. És csakugyan a szép pörge bujszó és bogár szemű Gyönyörű Bandi jött, vezetve karján a mit grófluk gyönyörű szép leányút, Jolán kissasszonyt. Mint egy tündér ilona, vagy tán még ennél is szebb volt. Fején a menyasszonyi koszoru és hófehér ruháján csak úgy tündöklött a sok igazá gyémánt gyöngy. Az öreg tisztelőnk ur már az oltárnál várta őket. Oh, de szép volt azt nézni, azz a gyönyörű szép fiatal párt. Ezt a fél órát nem adtam volna az egész éle-temért. Midőn az esketésnek vége volt s az új pár elvonult, a kántor állt az oltárhoz és kenetes szókkal tartott egy prédikációt hozzánk, a melynek az a vége következett, hogy:

— Keresztény hívek és tisztelt gyű-lekezet! A kálta mellett réten van a lakodalmom, stiessem mindenki oda. . . És ez szók végeztével megkonkultak és szóltak a haragszó . . .

De ezt miújd elmondom másokor. — Hát az Apóthly gróf e felől sem-mit se tudott?

— Egy hangot se! — mondta án-gyom gyorsan, és hogy elejét vegye a